153. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2004

Liahona

153. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2004

Liahona

PÅ OMSLAGET
Foto: Don L. Searle.

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Illustration: Steve Kropp.

FOR VOKSNE

FOR UNGE

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

SE »VED DU, HVEM DU ER?« S. L2

Juli 2004 153. årgang. Nummer 7
LIAHONA 24987 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Ooks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: E. Ray Bateman, Monte J. Brough, Jay E. Jensen, Stephen A. West
Adm. direktør: David Frischknecht
Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter: Richard M. Romney
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Butler, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Ledende Art direktør: M. M. Kawasaki
Art direktør: Scott Van Kampen
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Kelli Allen-Pratt, Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk (øst), bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

Liahona findes på internettet på mange sprog på **www.lds.org.** Klik på »Gospel Library«.

For readers in the United States and Canada: July 2004 vol. 153 no. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label "from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Forslag til familieaften

»Lad din vilje vige for Faderens« s. 30: Tal om, hvordan vi i vores naturlige, faldne tilstand har tilbøjelighed til at handle imod Guds vilje. Spørg om, hvordan vi kan overvinde disse fristelser. Hjælp familiens medlemmer til at forstå, at vi ikke kan vinde denne kamp alene. For ikke mere at være »tilbøjelige til at gøre ondt« må vi omvende os og bede Frelseren om at ændre vores hjerte ved hans forsonings kraft (se Mosiah 5:2).

»Beskyt dit barn mod påvirkninger fra bander«, s. 26, og ***»I undertal«,*** s. 29: Læs og tal som forældre om Dennis J. Nordfelts artikel. Tal med jeres børn om deres venner. Giv udtryk for jeres kærlighed over for jeres børn, og hjælp dem til at få et vidnesbyrd om deres evige potentiale. Bær vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader elsker dem og ønsker, at de skal vende tilbage til ham en dag. Læs Paolo Martin N. Macariolas beretning, hvis I føler jer inspireret til det. Understreg, at denne unge mand måtte udvise stort mod for at vælge den rigtige vennekreds.

»Alt er vel«, s. 16: Læs om William Clayton og salmen han kaldte »Alt er vel«. Spørg om, hvordan det er muligt, at alt kan være vel, selv når vi udsættes for prøvelser og problemer.

»Ved du, hvem du er«, s. L2: Præsident James E. Faust påpeger, at vore talenter og præstationer ikke nødvendigvis giver os selvtillid, men at gode gerninger gør. Spørg familiens medlemmer om, hvad de føler, når de tjener andre. Tal om nogle af de gode gerninger, vi kan gøre for andre.

»Mod og et venligt ord«, s. L10: Læs beretningen om Evan Stephens sammen med familien. Tal om, hvilken betydning præsident Brigham Youngs venlige ord fik for Evan. Hvis du har Kirkens salmebog, kan du lade børnene prøve at finde nogle af Evan Stephens' salmer.

EMNER I DETTE NUMMER

Troens mirakel

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

For omtrent 50 år siden blev jeg inviteret til et møde med præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961), som var rådgiver i Det Første Præsidentskab i Kirken. Han var en stor statsmand og en internationalt kendt videnskabsmand. Dengang beskæftigede jeg mig med trykning og forlagsvirksomhed. Præsident Clark bød mig velkommen på sit kontor, og frem af sit gamle jalousiskrivebord hentede han et stort bundt håndskrevne noter, hvoraf mange stammede fra hans tid som jurastuderende mange år tidligere. Han gik videre med at beskrive sit mål om at skrive en synopse af evangelierne. Dette mål blev nået med hans storslåede værk *Our Lord of the Gospels* (Vor Herre, som skildret i evangelierne).

I min egen bogsamling har jeg et personligt signeret, læderindbundet eksemplar af denne afhandling om Jesus af Nazaret og hans liv. Hver gang jeg har læst dens sider, har jeg standset ved afsnittet »Jesu mirakler«. Jeg husker, som var det i går, hvordan præsident Clark bad mig om at læse nogle af disse beretninger op for ham, mens han lænede sig tilbage i sin store læderstol og lyttede. Det var en dag i mit liv, jeg aldrig glemmer.

Præsident Clark bad mig om at læse beretningen i Lukasevangeliet om manden, der havde spedalskhed. Jeg begyndte at læse:

»Engang mens Jesus var i en af byerne, kom der en mand, som var fuld af spedalskhed. Da han fik øje på Jesus, kastede han sig ned på sit ansigt og bad ham: ›Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.‹

Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: ›Jeg vil, bliv ren!‹ Og straks forlod spedalskheden ham« (Luk 5:12-13).

Præsident Clark bad mig om fortsætte med at læse i Lukasevangeliet om manden, der var lam, og om den opfindsomme måde, hvorpå Herren blev gjort opmærksomhed på ham:

Mit hjerte fyldes af taknemlighed til Herren for, at han greb ind for at lindre de lidendes smerter, helbrede de syge og oprejse de døde. Jeg sørger over de mange, som på tilsvarende måde led uden at vide, hvordan de skulle finde Mesteren.

EN LAM FIRES NED GENNEM TAGET TIL JESUS: FRANK ADAMS

»Og se, der kom nogle mænd med en lam på en seng, og de forsøgte at få ham ind for at lægge ham foran Jesus.

Men da de ikke kunne finde nogen steder at gå ind med ham for de mange mennesker, gik de op på taget, og gennem tegltaget firede de ham og sengen ned midt foran Jesus.

Da han så deres tro, sagde han: ›Menneske, dine synder er tilgivet dig‹« (Luk 5:18-20).

Derpå fulgte en spydig kommentar fra farisæerne om, hvem der havde ret til at tilgive synder. Jesus bragte deres mundhuggeri til ende ved at sige:

»›Hvad er det, I tænker i jeres hjerte?

Hvad er det letteste, at sige: Dine synder er tilgivet dig, eller at sige: Rejs dig og gå?

Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder‹ – sagde han til den lamme: ›Jeg siger dig, rejs dig, tag din seng og gå hjem!‹

Straks rejste han sig for øjnene af dem, tog sengen, han havde ligget på, og gik hjem, mens han priste Gud« (Luk 5:22-26).

Da jeg havde læst disse beretninger højt, tog præsident Clark et lommetørklæde op af lommen og tørrede tårerne bort fra sine øjne. Han sagde: »Når vi bliver ældre, flyder tårerne lettere.« Efter nogle afskedsord forlod jeg hans kontor og efterlod ham alene med sine tanker og tårer.

Når jeg tænker over denne oplevelse med præsident Clark, fyldes mit hjerte af taknemlighed til Herren for, at han greb ind for at lindre de lidendes smerter, helbrede de syge og oprejse de døde. Men jeg sørger over de mange, som på tilsvarende måde led uden at vide, hvordan de skulle finde Mesteren, lære hans lærdomme at kende og modtage hans kraft. Jeg husker, at præsident Clark selv følte stor sorg og smerte, da hans svigersøn, Mervyn S. Bennion, som var kaptajn på slagskibet *West Virginia*, på tragisk vis døde ved Pearl Harbor. Den dag var der ingen vædder i det tætte krat, intet stål til at standse granatsplinterne og intet mirakel til at hele krigssårene. Men troen vaklede aldrig, og bønner, der blev besvaret, gav dem mod til at fortsætte.

Hans hjælp er nær

Sådan er det også i dag. I vores tilværelse bliver vore kære syge, ulykker efterlader deres ubarmhjertige mindesmærker, og små spinkle ben, som engang løb omkring, sidder lænket til en kørestol. Mødre og fædre, som ivrigt venter på et kosteligt barns ankomst, lærer somme tider, at ikke alt er vel hos dette lille spædbarn. Et manglende lem, øjne, der ikke kan se, en beskadiget hjerne eller diagnosen »Downs syndrom« møder forældrene og gør dem forvirrede, fulde af sorg og får dem til at søge et håb.

Efterfølgende bebrejder de uundgåeligt sig selv, fordømmer en skødesløs handling og stiller sig de evigt tilbagevendende spørgsmål: »Hvorfor sker en sådan tragedie i vores familie?« »Hvorfor beholdt jeg hende ikke hjemme?« »Hvis bare han ikke var taget til den fest.« »Hvordan kunne det ske?« »Hvor var Gud?« »Hvor var skytsenglen?« *Hvis*, *hvorfor*, *hvor*, *hvordan* – disse tilbagevendende ord – bringer ikke noget tilbage, hverken den afdøde søn, det fuldendte legeme, forældrenes planer eller den unges drømme. Selvmedlidenhed, indesluttethed eller dyb fortvivlelse bringer ikke den fred, fortrøstning eller hjælp, der er behov for. Vi må i stedet gå fremad, se opad, gå videre og stile mod himlen.

Det er bydende nødvendigt, at vi erkender, at uanset hvad der er sket os, er det sket før for andre. De har overvundet vanskelighederne, og det må vi også. Vi er ikke alene. Vor himmelske Faders hjælp er nær.

Jobs eksempel

Måske er intet menneske blevet ramt så hårdt som Job, der blev beskrevet som »en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt« (Job 1:1). Han havde medgang i enhver henseende. Men pludselig mistede han praktisk taget alt: Sin formue, sin familie og sit helbred. På et tidspunkt blev det foreslået, at han skulle forbande Gud og dø (se Job 2:9). Jobs sammenfatning af sin tro, efter at have været udsat for prøvelser, som kun få andre havde været det, er et vidnesbyrd om sandheden, en proklamation af mod og en erklæring om tillid:

ILLUSTRATION: BRIAN CALL

»Gid mine ord dog var skrevet ned! Gid de var nedfældet på skrift,

for evigt indridset i klippen, med en griffel af jern og med bly.

Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden.

Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud;

ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se« (Job 19:23-27).

»Det faldt mig aldrig ind, at [min far] var blind, for han talte om fuglene og om meget andet. Jeg troede altid, han holdt mig i hånden, fordi han elskede mig mere, end andre fædre elskede deres børn.«

Lad mig vise jer et kort indblik i andres tilværelse, så I kan se, at efter tårerne på fortvivlelsens dag og sorgens nat lyder der »om morgenen ... jubel« (Sl 30:6).

Jublen lyder

På Brigham Young University hædrede rektoren for nogle år siden Sarah Bagley Shumway, som er en enestående kvinde i vor tid. I den hædrende omtale lød det blandt andet: »Det er ofte i vores hjem og i vores egen familie, at hverdagsdramaer af evig betydning – men ofte upåagtede – udspiller sig. Mennesker i disse almindelige, men væsentlige omgivelser, giver stabilitet i nuet og løfter om fremtiden. Deres liv er fulde af konflikter og dybe følelser, idet de står over for udfordringer, som sjældent ligner dem, vi ser i skuespil, film og nyhederne. Men deres sejre, uanset hvor beskedne de end er, forstærker de grænser, som de kommende generationer skal overskride.«

Sarah blev i 1948 gift med H. Smith Shumway, som på det tidspunkt var hendes »ven og kæreste gennem ni år.« Forlovelsen varede længere end normalt, fordi Smith som infanteriofficer i anden verdenskrig havde mistet synet og var blevet alvorligt såret, da en landmine eksploderede under fremrykningen mod Paris. Under Smiths langvarige revalidering lærte Sarah punktskrift, så hun kunne kommunikere direkte med ham. Hun kunne ikke acceptere, at andre læste hendes breve højt for den mand, hun elskede.

Nogle af dette unge pars følelser kommer til udtryk ved den umiddelbare oprigtighed, som Smith Shumways udviste, da han friede. Da Smith endelig vendte hjem til Wyoming efter krigen, sagde han til Sarah: »Hvis du vil køre bilen, sortere sokkerne og læse posten, så gør jeg resten.« Hun tog imod tilbuddet.

En længere uddannelse førte til en vellykket karriere, otte dygtige børn, en stor flok børnebørn og livslang tjeneste. Livet igennem blev familien Shumway ramt af problemer med et barn, der var alvorligt hørehæmmet, en søn, som fik kræft på sin mission, og en tvilling-barnebarn, som kom til skade ved fødslen.

Min familie og jeg havde den fornøjelse at møde hele Shumway-klanen på en familielejr. De havde alle en T-shirt på, som viste hvert barns og families gren på stamtræet samt navnene på alle i slægten. Bror Shumway pegede med berettiget stolthed på sin T-shirt og viste, hvor hans familie hørte til, mens han strålede af glæde. Først da tænkte jeg over, at han aldrig havde set nogen af sine børn eller børnebørn. Eller havde han? Selv om hans øjne aldrig havde set dem, kendte han dem i sit hjerte, og han elskede dem.

Ved en aften, hvor der var arrangeret underholdning, stod familien Shumway på scenen. Børnene blev spurgt:

»Hvordan var det at vokse op i en familie med en far, der ikke kunne se?« En af hans døtre smilede og sagde: »Da vi var mindre, syntes vi af og til, at far ikke behøvede så megen dessert, så uden at sige noget byttede vi vores små portioner ud med hans store. Måske vidste han det godt, men han gjorde aldrig indvendinger.«

Vi blev rørt, da en af pigerne fortalte følgende: »Da jeg var omkring fem år gammel, kan jeg huske, at min far holdt mig i hånden og gik tur med mig rundt i nabolaget. Og det faldt mig aldrig ind, at han var blind, for han talte om fuglene og om meget andet. Jeg troede altid, han holdt mig i hånden, fordi han elskede mig mere, end andre fædre elskede deres børn.«

Selv om Sarah er gået bort nu, er hun og H. Smith Shumway og deres familie et eksempel på, at man kan hæve sig over modgang og sorg, overvinde en tragisk krigsskade og tappert vandre ad en højereliggende vej.

Digteren Ella Wheeler Wilcox har skrevet:

At være venlig er altid let,
når livet er en dans på roser.
Men kun en, der smiler, når alt går galt,
fortjener de fornemste gloser.

Modgang er den prøve, hjertet får,
den kommer til alle ad åre.
Det smil, der fortjener den største ros,
er smilet, der ses bag en tåre.[1]

Melissa Engles inspirerende eksempel har rørt mig dybt. Melissa er fra West Valley i Utah og er omtalt i *New Era* i nummeret fra august 1992. Hun fortæller sin egen historie:

»Da jeg blev født, havde jeg kun en tommelfinger på min højre hånd, fordi navlestrengen havde viklet sig omkring mine andre fingre og knebet dem af. Min far ville gerne finde på noget, jeg kunne gøre for at styrke min hånd, så den kunne bruges. Det virkede naturligt at spille på violin, fordi jeg ikke skulle bruge fingrene på begge hænder, sådan som man skal, når man spiller på fløjte ...

Jeg har nu spillet i otte år. Jeg får privatundervisning, og jeg må selv arbejde og være med til at betale ved for eksempel at gå med aviser. Jeg kommer til min [violin]undervisning ved at tage bussen tværs gennem byen ...

Et af højdepunkterne [i mit liv] var Interlochen, som er et af verdens bedste kursuscentre for unge musikere. Det ligger ud til Michigansøen. Jeg sendte min ansøgning om otte ugers intensiv musikundervisning og kunne slet ikke fatte, at jeg [blev] optaget.

Et legat fra en velgører gjorde det muligt for Melissa at tage den krævende musikuddannelse, hun ønskede i sit hjerte. »For mig var det et mirakel,« sagde hun.

Det eneste problem var pengene. Det kostede flere tusinde dollar, og der var ingen jordisk chance for, at jeg [kunne] spare så meget sammen, før fristen udløb. Så jeg bad og bad, og omkring en uge før jeg skulle indbetale pengene, blev jeg kaldt ind på et kontor, hvor en mand uddelte et legat til en handicappet, som studerede kunst eller musik. For mig var det et mirakel, og jeg er virkelig taknemlig for det.«[2]

Melissas mor havde været bekymret over, at hendes datter måske ville blive skuffet, og havde derfor prøvet at lægge en dæmper på hendes begejstring og håb. Da Melissa modtog legatet, sagde hun: »Mor, jeg sagde jo, at vor himmelske Fader besvarer vore bønner, for se bare, hvordan han har besvaret min.«

Han, der lægger mærke til hver spurv, som falder til jorden, havde opfyldt et barns drøm – besvaret et barns bøn. Melissa har siden taget en eksamen på et college og udført en fuldtidsmission i Kroatien.

En dyrebar forjættelse

Til alle, som i stilhed har lidt sygdom, og til jer, som har plejet mennesker med fysiske eller mentale handikap, og som dag efter dag og år efter år har båret tunge byrder, og til jer ædle mødre og hengivne fædre: Jeg priser jer og beder om, at Guds velsignelser altid må følge jer. Til børnene, især til dem, der ikke kan løbe, lege og lave sjov, lyder disse fortrøstningsfulde ord: »Kære barn, din Gud er nær dig, / hvor du vandrer dag og nat.«[3]

Den dag skal visselig komme, da det vidunderlige løfte i Mormons Bog bliver opfyldt:

»Sjælen skal igen komme til legemet og legemet til sjælen; ja, og hvert lem og led skal igen komme til sit legeme; ja, der skal endog ikke gå et hår af hovedet tabt, men alle ting skal atter komme til deres rette og fuldstændige sammensætning ...

Og da skal de retfærdige træde frem i glans i Guds rige« (Alma 40:23, 25).

Fra salmen genlyder disse fortrøstningsfulde ord:

»Min hjælp kommer fra Herren, himlens og jordens skaber ...

Han, som bevarer dig, falder ikke i søvn.

Han, som bevarer Israel, falder ikke i søvn, han sover ikke« (Sl 121:2-4).

Igennem årene har de sidste dages hellige fundet trøst i denne velkendte salme, som vi husker fra vores ungdom:

Kastes du på bølgen om i livets nat,
føler du, at alle har dig helt forladt,
tæl da Herrens gaver, nævn dem hver især,
og det vil forundre dig, hvor rig du er.

Knuges du af kummer, er din byrde svær;
synes du, at ingen mere har dig kær,
nævn da livets glæder tæl dem en for en,
og at takke Herren, dertil vær ej sen.

Så i kampens hede hold kun trofast ud,
tab blot ikke modet, sæt din lid til Gud.
Engles hjælp og bistand vil dig blive sendt,
himmelarv dig skænkes, når dit liv er endt.[4]

For enhver, som i hjertekval og sjælesorg stille har spurgt: »Himmelske Fader, er du virk'lig der? Hører du og besvarer hver en bøn, jeg be'r?«[5] bærer jeg vidnesbyrd om, at han er der. Han hører virkelig og besvarer hver en bøn. Hans Søn, Kristus, sprængte vores jordiske fængsels lænker, og himlens velsignelser venter jer. ■

NOTER

1. »Worth While«, i *The Best Loved Poems of the American People*, udv. Hazel Felleman, 1936, s. 144.
2. »Something You Really Love«, *New Era*, august, 1992, s. 30-31.
3. »Kære barn, din Gud er nær dig«, *Salmer og sange*, nr. 44.
4. »Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 161.
5. »Barnets bøn«, *Børnenes sangbog*, s. 6-7.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

Forbered dig under bøn og fremfør derpå dette budskab på en måde, som giver dem, du underviser, lyst til at deltage.

1. Spørg familien, om de – eller en de kender – har fundet fred i sjælen ved at give slip på vrede, skuffelse eller sårede følelser. Tal om, hvordan troen på Jesus Kristus muliggør en sådan helbredelse. Selv om Herren ikke straks helbreder enhver sjæl, som lider trængsler, hvordan viser han så alligevel sin omsorg og velsigner os?

2. Spørg familien, om de kender nogen – som for eksempel den unge violinist i dette budskab – som har overvundet en fysisk skavank, som kunne have været et handikap. Tal om, hvilken rolle troen på Jesus Kristus spiller for denne form for helbredelse.

3. Nogle af vor himmelske Faders børn lider af fysiske, mentale, åndelige eller følelsesmæssige svagheder, som måske ikke forsvinder i dette liv. Hvad kan andre gøre for at lette disse tunge byrder for et sådant menneske og vedkommendes familie?

BOG/KAPITLER	MOSIAH 28-29	ALMA 1-44			
FORFATTER/GRAVØR	MORMON	MORMON			
DOMMERNES REGERINGSPERIODE			2	5	7
DATO *(NOGLE DATOER ER OMTRENTLIGE).*	F.KR. 92	91	90	87	85

Mormons Bog

I KORTE TRÆK

NEPHITER

- Kong Mosiah gav sine sønner og andre lov til at forkynde evangeliet blandt lamoniterne. De drog ud på en mission, som varede i omtrent 14 år (se Mosiah 28:1-9).
- Folket begyndte at regne tiden ud fra dommernes regeringsperiode. Almo og kong Mosiah døde (se Mosiah 29:44-47; Alma 1:1).
- Nehor, en folsk præst, som gik ind for præstelist, blev henrettet for sine forbrydelser. Kirken havde fremgang trods indre splid og forfølgelse fro de ikke-troende (se Alma 1).
- Amlicis forsøg på at blive konge blev afværget ved afstemning blandt folket. Der udbrød borgerkrig, og Amlici og hans tilhængere blev nedkæmpet (se Alma 2:1-19).
- Nephiterne blev styrket af Herren og vondt over lamaniterne ved to store slag (se Almo 2:27-3:27).

LAMANITER

- Mosiahs sønner gik hver til sit i lamaniternes land. Ammon drog til Ishmoels land, og Aaron drog til byen Jerusolem (se Alma 17:6-19; 21:1-2).
- Lamaniterne og amliciterne sluttede sig sammen og drog i krig mod nephiterne (se Alma 2:20-26).
- Amman blev kong Lamanis tjener. Kongen blev på mirakuløs vis omvendt, mange blandt hans folk blev døbt, og Kirken blev etableret (se Alma 17:20-19:36; 21:18-23).
- Aaron og hans brødre forkyndte uden held og blev kastet i fængsel (se Alma 21:1-14).
- Ammon og kong Lamani mødte Lamanis far, som var konge over alle lamaniterne. Aaron og hans brødre blev løsladt fra fængslet (se Almo 20; 21:14-17).
- Aaron forkyndte evangeliet for Lamanis far, som på mirakuløs vis blev omvendt og kundgjorde, at der var religionsfrihed (se Alma 22-23:3).

ANTI-NEPHI-LEHIS FOLK

- De nyomvendte lamaniter kaldte sig Anti-Nephi-Lehis folk og blev venner med nephiterne (se Alma 23).

DE VÆSENTLIGSTE LÆRDOMME OM JESUS KRISTUS

Alma den Yngre spurgte folket, om de var blevet åndeligt født af Gud (se Alma 5).

NOGLE EVANGELISKE PRINCIPPER

(Se skemaet på side 14).

1 2 3 4 5 6 7 8 9

BØGER I BIBELEN

10
82

12
80

15
77

18
74

● Nephiterne havde fremgang og begyndte at blive stolte. Alma den Yngre trådte tilbage som overdommer for at forkynde Guds ord (se Alma 4:6-20).

Nephiterne glædede sig over, at så mange lamaniter – Anti-Nephi-Lehis folk – blev omvendt, og forærede dem Jershons land (se Alma 27:20-24). ●

● De nyomvendte zoramiter sluttede sig til Ammons folk i Jershons land (se Alma 35:1-9).

● Alma den Yngre blev afvist i byen Ammanihah, men en engel gav ham befaling om at vende tilbage. Amulek gav ham husly (se Alma 8).

Korihor, en antikrist, latterliggjorde Kristus, forsoningen og profetiens ånd. Gud slog ham, så han blev stum og døde (se Alma 30). ●

Alma den Yngre anførte en mission med det formål at vinde de frafaldne zoramiter tilbage. Mange af de fattige blandt dem blev omvendt (se Alma 31-34). ●

● Alma og Amulek fortsatte med at prædike omvendelse. Der blev fred og retfærdighed (se Alma 16:12-21).

● De nephitiske hære under hærføreren Moroni besejrede Zerahemnahs hær (se Alma 43-44).

● Anti-Nephi-Lehis folk begyndte at bo blandt nephiterne og blev kendt som Ammons folk (se Alma 27:25-30).

● Alma den Yngre og Amulek blev sat i fængsel, men blev udfriet på mirakuløs vis (se Alma 14).

● Zoram, en nephitisk anfører, slog lamaniterne i et forfærdeligt slag. Abinadis profeti gik i opfyldelse (se Alma 16:4-11; 25:3-12).

● Anti-Nephi-Lehis folk gravede deres sværd ned og sluttede pagt om aldrig mere at ville slå noget menneske ihjel (se Alma 24:1-19).

● Et tusind og fem mænd blandt Anti-Nephi-Lehis folk blev dræbt uden at kæmpe imod. Denne tapperhed gjorde et sådan indtryk på lamaniterne, at flere af dem blev omvendt, og krigen endte (se Alma 24:21-30; 25:1).

● Ammon og Anti-Nephi-Lehis folk besluttede på grund af trusler at bede nephiterne om beskyttelse (se Alma 27:1-15).

Nogle lamaniter drog i krig ● mod Anti-Nephi-Lehis folk (se Alma 24:20).

Lamaniterne drog i krig ● mod nephiterne. Titusindvis på begge sider døde (se Alma 28).

Lamaniterne drog i krig mod nephiterne ● og ødelagde byen Ammanihah (se Alma 16:1-3; 25:2).

● Mange lamaniter blev stadig omvendt. Ammon glædede sig i Herren over den vellykkede mission blandt lamaniterne (se Alma 25:13-26:37).

De ugudelige zoramiter og lamaniter ● sluttede sig sammen og drog i krig mod nephiterne (se Alma 35:10-13).

Alma den Yngre profeterede om Kristus og om hans forsoning (se Alma 7).

Alma den Yngre fortalte, hvordan man indgår til Herrens hvile (se Alma 12-13).

Alma den Yngre forklarede, hvordan man opnår tro (se Alma 32-33).

Amulek forklarede behovet for det store og sidste offer (se Alma 34).

Alma den Yngre fortalte sine sønner om sin omvendelse (se Alma 36-42).

11 13 15 17 19 21 23 25 26 27 28 29 30 31 33 35 37 39 41 43 45 47
10 12 14 16 18 20 22 24 32 34 36 38 40 42 44 46 48

SVÆRD NED: DEL PARSON; *KORIHOR UDFORDRER ALMA:* ROBERT T. BARRETT; *HÆRFØREREN MORONI OG ZERAHEMNAH:* DEL PARSON; VÆSENTLIGSTE LÆRDOMME ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON; ALLE MALERIER: MINERVA K. TEICHERT, BRAGT MED TILLADELSE AF BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY MUSEUM OF ART,

BOG	ALMA 45-63					
FORFATTER	MORMON					
DOMMERTIDEN	19	20	26	27	28	29
DATO	F.KR. 73	72	66	65	64	63

NEPHITER

- Amalickiah lagde råd op om at blive konge. Hærføreren Moroni rejste frihedssymbolet, og Amalickiah flygtede over til lamaniterne (se Alma 45:20-46:41).
- Alma den Yngre blev taget op af Ånden (se Alma 45:1-19).
- I en periode med fred gjorde hærføreren Moroni og Helaman folket klar til krig (se Alma 48:7-25).
- En strid, som den frafaldne nephit Morianton var årsag til, førte til borgerkrig. Hærføreren Moroni og Teancum gjorde en ende på urolighederne med magt. Pahoran blev overdommer (se Alma 50:25-40).
- Kongetilhængerne skabte kiv ved at forsøge at ændre loven, så de kunne indsætte en konge. Hærføreren Moroni gjorde en hurtig ende på oprøret (se Alma 51:1-21).
- Teancum standsede Amalickiahs march mod nord og slog ham ihjel, mens han sov (se Alma 51:28-37).

- Nephiterne generobrede byen Mulek (se Alma 52:4-40).
- Den vestlige by Antiparah blev genindtaget. På mirakuløs vis blev ingen af de 2000 unge krigere dræbt (se Alma 56:11-57:5).
- Den vestlige by Cumeni overgav sig til Helamans hære. En lamanitisk hær forsøgte at genindtage den, men den blev slået tilbage i et stort slag. Endnu engang blev alle Helamans tapre unge krigere skånet (se Alma 57:6-36).
- Hærføreren Moroni nægtede at ville udveksle fanger. Hans hære genindtog den østlige by Gid og befriede de nephitiske fanger uden blodsudgydelse (se Alma 55).

ANTI-NEPHI-LEHIS FOLK

- Helaman anførte en gruppe på 2000 unge krigere, som skulle forsvare vestfronten (se Alma 53:10-23; 56:2-10).

LAMANITER

- Amalickiah myrdede den lamanitiske konge, indtog tronen og ophidsede folket til krig (se Alma 47:1-48:6).
- En stor lamanitisk hær angreb nephiterne, men blev slået i et frygteligt slag ved byen Noa (se Alma 49).
- Amalickiah angreb nephiterne igen og erobrede mange byer langs østkysten (se Alma 51:22-27).

- Amalickiahs bror, Ammoran, blev konge. Lamaniterne trak sig tilbage til byen Mulek (se Alma 52:2-3).
- Ammon foretog flere angreb langs vestkysten og erobrede mange byer (se Alma 53:8-9; 56:12-15).
- Ammaron sendte et brev til hærføreren Moroni, hvori han foreslog, at de skulle udveksle fanger (se Alma 54).

DE VÆSENTLIGSTE LÆRDOMME OM JESUS KRISTUS

EVANGELISKE PRINCIPPER

(Se skemaet på side 14).

49 50 51

BØGER I BIBELEN

FRA VENSTRE: KOM FREM. WALTER RANE, FRA VED MORMONS HÅND DE SATTE DERES LID TIL GUD. MÅ IKKE KOPIERES; AMALICKIAHS DØD: MINERVA K. TEICHERT, MÅ IKKE KOPIERES; *TO TUSIND UNGE KRIGERE*: ARNOLD FRIBERG; , WALTER RANE, *FRA VED MORMONS HÅND*, MÅ IKKE KOPIERES; *HÆRFØREREN MORONI OG FRIHEDSSYMBOLET*: CLARK KELLEY PRICE; *MORONIHAH BESEJRER CORIANTUMR*: GARY L. KAPP, *HAGOTHS SKIB*: MINERVA K TEICHERT, MÅ IKKE KOPIERES; *GADIANTONS BANDE*: MINERVA K. TEICHERT, MÅ IKKE KOPIERES FRA VENSTRE: *NEPHI OG LEHI I FÆNGSEL*: GARY L. KAPP, MÅ IKKE KOPIERES; *LAMANITEN SAMUEL PROFETERER*: ARNOLD FRIBERG; ILLUSTRATION: JERRY THOMPSON; *KRISTUS VISER SIG PÅ DEN VESTLIGE*

HELAMAN 1-5
MORMON

30 | 62 ▲ — 39 | 53 ▲ — 42 | 50 ▲ — 62 | 30 ▲

- Hærføreren Moroni skrev et vredt brev til Pahoran og krævede flere forsyninger. Pahoran skrev tilbage og bad om militær assistance til at nedkæmpe kongetilhængerne i Zarahemla (se Alma 53:8-9; 60-61).
- Hærføreren Moroni sendte hjælp til Helamans hære, samlede andre tropper og sluttede sig til Pahoran for at nedkæmpe kongemændenes oprør (se Alma 62:1-12).
- Hærføreren Moroni og Pahoran genindtog den østlige by Nephihah. Lamaniterne blev fordrevet fra landet (se Alma 62:14-42).

- Hærføreren Moroni trak sig tilbage, og Helaman fortsatte med at forkynde. Folket nød fremgang og var retskafne (se Alma 62:43-52).

- Mange nephiter rejste til landet mod nord. Hagoth sejlede med mange til det vestlige hav. Helamans søn, Helaman, fik overdraget de hellige optegnelser (se Alma 63:1-13).
- Pahorans søn, Pahoran, blev valgt til overdommer, men han blev myrdet af Kishkumen. Pacumeni blev valgt til overdommer (se Helaman 1:1-13).
- Helamans søn, Helaman, blev valgt til overdommer (se Helaman 2:1-2).
- Folket nød fremgang og levede i fred. Kirken voksede og blev styrket. Helamans søn, Nephi, blev overdommer (se Helaman 3).
- Splid svækkede kirken. Frafaldne nephiter opirrede lamaniterne til krig (se Helaman 4:1-4).
- Moronihah generobrede halvdelen af de lande, de havde mistet. Men de åndeligt svage nephiter blev slået på grund af ugudelighed (se Helaman 4:9-26).
- Nephi trådte tilbage som overdommer. Sammen med sin bror Lehi prædikede Nephi omvendelse for nephiterne og lamaniterne (se Helaman 5:1-19).

GADIANTONRØVERNE

- Kishkumen forsøgte at snigmyrde Helaman, uden at det dog lykkedes. Gadiantons hemmelige bande flygtede ud i ødemarken (se Helaman 2:3-14).

- Lamaniterne erobrede den østlige by Nephihah (se Alma 59).
- Lamaniterne blev ansporet af frafaldne nephiter, gik i krig mod nephiterne og blev slået af Moronihah, hærføreren Moronis søn (se Alma 63:14-17).
- Coriantumr, en frafalden nephit, førte lamaniterne i krig mod nephiterne og indtog byen Zarahemla. Moronihah omringede og besejrede ham (se Helaman 1:14-34).
- Lamaniterne og de nephitiske frafaldne indtog mange nephitiske lande (se Helaman 4:5-8)

52 — 53 54

HALVKUGLE: ARNOLD FRIBERG; JESUS KRISTUS KOMMER TIL AMERIKA: JOHN SCOTT; DERSOM I ALTID IHUKOMMER MIG: GARY L. KAPP, BRAGT MED TILLADELSE AF MR. OG MRS. DAVID LARSEN, MÅ IKKE KOPIERES; TAG OPTEGNELSERNE FREM: ROBERT T. BARRETT; TRE NEPHITER: GARY L. KAPP; HAN HELBREDTE DEM ALLE, HVER OG EN: GARY L. KAPP, BRAGT MED TILLADELSE AF MR. OG MRS. DAVID LARSEN, MÅ IKKE KOPIERES; MORMON SIGER FARVEL TIL DEN ENGANG SÅ MÆGTIGE NATION: ARNOLD FRIBERG; MORMON FORKORTER PLADERNE: TOM LOVELL; MORONI GRAVER PLADERNE NED: TOM LOVELL; MORONI – DEN SIDSTE NEPHIT: MINERVA K. TEICHERT, MÅ IKKE KOPIERES; ENGLEN MORONI VISER SIG FOR JOSEPH SMITH: TOM LOVELL

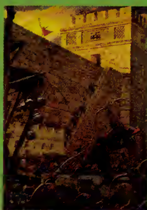
BOG	HELAMAN 5-16			3 NEPHI 1-30		
FORFATTER	MORMON			MORMON		
DOMMERTIDEN	63	69	86	91		
DATO	F.KR. 29	23	6	A.D. 1	30	34

NEPHITER

● På grund af den tiltagende trussel fra Gadiantonrøverne bad Nephi folket om at omvende sig eller omkomme. Han fortalte, at overdommeren var blevet myrdet, og udpegede hans morder (se Helaman 7-9).

● Herren gav Nephi beseglingsmagten. Nephi bad Herren om at sende en hungersnød. Folket omvendte sig, og freden blev genoprettet for en kort tid (se Helaman 10:1-11:23).

● Nephiterne blev igen stolte og ugudelige (se Helaman 11:36-38).

● Lamaniten Samuel profeterede om nephiternes udryddelse og om tegnene på Kristi fødsel og død (se Helaman 13-16).

● Nephis søn, Nephi, fik overdraget de hellige optegnelser. Tegnet på Kristi fødsel blev givet, og folket begyndte at regne tiden fra denne begivenhed. Mange omvendte sig og lod sig døbe (se 3 Nephi 1:1-26; 2:5-8).

● Satan forledte mange til at glemme eller fornægte tegnene på Kristi fødsel (se 3 Nephi 2:1-4).

● Nephiterne og de nyomvendte lamaniter blev ét folk og kaldte sig nephiter (se 3 Nephi 2:14-19).

● Regenten Lachoneus og feltherren Giddiddoni udførte en vellykket mission, hvor de dræbte mange af røverne. Folket aflagde deres synder og tjente Gud (se 3 Nephi 3-5).

● Fordærvede ledere myrdede i al hemmelighed profeterne og overtog regeringen. Folket blev opdelt i stammer, hvorved regeringen gik i opløsning. Nephi prædikede frimodigt omvendelse, men kun få blev omvendt til Herren (se 3 Nephi 6-7).

● Tegnene på Kristi død blev givet. Mange byer og folk led undergang (se 3 Nephi 8).

● Jesus Kristus steg ned fra himlen og forkyndte sit evangelium. Han uddelegerede myndighed og organiserede sin kirke og steg derpå igen til himmels (se 3 Nephi 9-18).

● Jesus Kristus viste sig igen, underviste folket og steg til himmels. Hans disciple forkyndte og døbte i hans navn (se 3 Nephi 19-26).

● Jesus Kristus viste sig for sine disciple og forklarede dem om sin kirke og sit evangelium. Han lovede tre disciple, at de kunne blive på jorden, indtil hans genkomst. Derpå blev de forvandlet (se 3 Nephi 27-28).

GADIANTONRØVERNE

● Gadiantonrøverne opirrede nephiterne til korruption og mord. Lamaniterne nægtede at støtte røverne (se Helaman 6:15-41).

● En ny gruppe gadiantonrøvere forvoldte store ødelæggelser blandt nephiterne og lamaniterne (se Helaman 11:24-27).

● Gadiantonrøverne blev så talrige og magtfulde, at de var en trussel for alle folks sikkerhed og rettigheder (se 3 Nephi 2:11-13).

LAMANITER

● Nephi og Lehi blev kastet i et lamanitisk fængsel, men blev på mirakuløs vis befriet. En røst befalede folkene at omvende sig, og mange blev omvendt (se Helaman 5:20-52).

● Lamaniterne var urokkelige og standhaftige i troen (se Helaman 13:1; 15:4-10).

● Lamanitiske missionærer blev sendt ud for at forkynde for nephiterne. Begge folk nød fred, fremgang og åndelig styrke (se Helaman 6:1-14).

DE VÆSENTLIGSTE LÆRDOMME OM JESUS KRISTUS

Lamaniten Samuel profeterede om tegnene på Kristi fødsel og død (se Helaman 14).

Jesus Kristus underviste nephiterne i sit evangelium (se 3 Nephi 11-18).

Jesus Kristus udlagde alle teksterne (se 3 Nephi 19-26).

EVANGELISKE PRINCIPPER

(Se skemaet på side 14).

55 — 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66

BØGER I BIBELEN

Evangelier og breve fra Det Nye Testamente

4 NEPHI 1
MORMON

MORMON 1-7; 8-9
MORMON, MORONI

MORONI 1-10
MORONI

35 ▲ 231 ▲ 321 ▲ 400 ▲ 1823–1830 ▲

ÉT FOLK

- Nephiterne og lamaniterne blev alle omvendt til Kristi Kirke. Folket var fælles om alt og levede i fred og glæde, fordi der ikke herskede nogen ugudelighed blandt dem (se 4 Nephi 1:1-23).
- En stor stolthed og ugudelighed bredte sig i landet. Der opstod mange falske kirker, og de hellige blev forfulgt (se 4 Nephi 1:24-34).
- Folket blev splittet i to. Nephiterne var Kristi sande disciple, og lamaniterne var dem, som forkastede evangeliet (se 4 Nephi 1:35-41).

NEPHITER

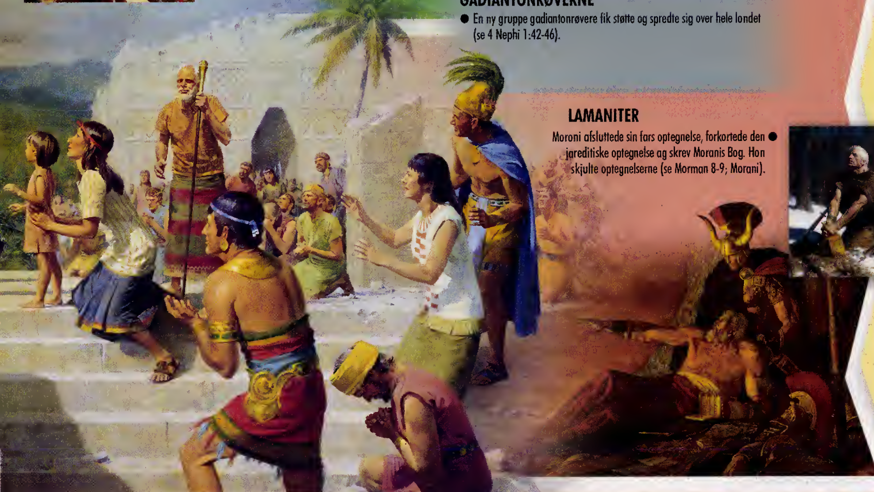
- Nephis oldebarn, Ammaron (en af Frelserens disciple), skjulte de hellige optegnelser (se 4 Nephi 1:47-49).
- Ammaron gav Mormon instrukser med hensyn til de hellige optegnelser (se Mormon 1).
- Mormon, som var både anfører i hæren og åndelig leder, førte sit folk til mange sejre over lamaniterne (se Mormon 2:1-3:16).
- Mormon satte sig i besiddelse af de hellige optegnelser som 24-årig (se Mormon 1:2-4; 2:17).
- Mormon foretog en forkortelse af sit folks historie, som strakte sig over 1000 år (se Mormons Ord 1:3-5, 9-11; Mormon 3:17-4:23).
- Mormon anførte sit folk i deres sidste slag. Mormon overdrog de hellige optegnelser til sin søn Moroni og blev dræbt. Det nephitiske folk blev udryddet (se Mormon 5-8:6).

- Moroni viste sig for profeten Joseph Smith og gav ham de hellige optegnelser. De blev oversat ved Guds gave og kraft og udgivet til verden som Mormons Bog (se Mormons Bogs titelblad; Joseph Smith – Historie 1).

GADIANTONRØVERNE

- En ny gruppe gadiantonrøvere fik støtte og spredte sig over hele landet (se 4 Nephi 1:42-46).

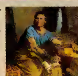
LAMANITER

- Moroni afsluttede sin fars optegnelse, forkortede den jareditiske optegnelse og skrev Moronis Bog. Han skjulte optegnelserne (se Mormon 8-9; Moroni).

Jesus Kristus gav sine disciple befaling om at bygge kirken på sit evangelium (se 3 Nephi 27).

Mormon skrev, at små børn er levende i Kristus (se Moroni 8).

Moroni formanede alle til at komme til Kristus og blive fuldkomne i ham (se Moroni 10).

67

68 70 72 74
69 71 73

Mormons Bog i korte træk

Nogle evangeliske principper

	Henvisning	Princip
1	Alma 1:25-30	Selv under stor forfølgelse kan vi opleve varig fred.
2	Alma 17:2-3	Ved at granske skrifterne og hengive os til megen faste og bøn kan vi nyde Helligåndens velsignelser i vores tilværelse.
3	Alma 17:11	Ved at være tålmodige i trængsler kan vi være gode eksempler og redskaber i Herrens hænder.
4	Alma 17:25; 18:17	En vigtig del of det at undervise andre i evangeliet er ønsket om at tjene dem.
5	Alma 18:9-10	Når vi tjener andre, bør vi gøre os umage.
6	Alma 18:16, 34	Vi kan kun undervise med kraft, når vi er fyldt med Guds Ånd.
7	Alma 18:40-41; 19:6	De, som tror, omvender sig og anråber Gud om barmhjertighed, bliver fyldt med lys.
8	Alma 19:36	Herrens arm er fremstrakt mod alle, som vil omvende sig og tro på hans navn.
9	Alma 3:19	Guds fordømmelse rammer os alene på grund af vore uklage valg.
10	Alma 4:19; 31:5	Forkyndelsen af Guds ord kan nedbryde folks stolthed, lumskhed og stridigheder.
11	Alma 5:7-9	Vores sjæl kan blive oplyst af lyset fra det evige ord og løst fra helvedes lænker.
12	Alma 5:11-14	Ved at tro på den levende Gud og på profeternes ord kan vi opleve en stor forandring i hjertet, få hans billede prentet i bevidstheden og blive født af Gud.
13	Alma 5:21-25	Vi kan kun blive frelst i Guds rige ved at blive renset fra syndens smuds ved Kristi blod.
14	Alma 5:33-60	Vi er kun den gode Hyrdes får, når vi giver agt på hans røst.
15	Alma 5:61-62	Sådan som profeterne ofte gør, talte Alma til Kirkens medlemmer på befaling, og andre gav han en opfordring.
16	Alma 7:7-13	Jesu Kristi fødsel, virke, sonoffer og opstandelse er af allerstørste vigtighed.
17	Alma 7:14-16	Når vi har tro på Frelseren, bliver døbt til omvendelse, tvættet rene for vores synder og født på ny, aflægger de synder, som så let besnærer os samt holder Guds bud, får vi evigt liv.
18	Alma 7:23	Kristi disciple er ydmyge, underdanige, sagtmodige, villige til at formanes, tålmodige, langmodige, mådeholdne, flittige, bønlige og taknemlige.
19	Alma 9:23; 24:30	De, som bevidst overtræder Guds bud, er værre stedt end dem, som ikke har nogen kundskab om ham.
20	Alma 11:37-46; 12:19	Forkyndelsen af Kristus og vores vidnesbyrd om ham, hans forsoning og hans dom, kan give mennesker skyldfølelser og sågar beskæmme dem.
21	Alma 12:9-11	Guds hemmeligheder – den større del af hans ord – gives os i forhold til, hvor meget vi giver agt på ham, og hvor flittige vi er.
22	Alma 12:30-32	Gud åbenbarede først forløsningsplanen, dernæst kundgjorde han sine bud.
23	Alma 13:1-13	Gud underviser os ved hjælp af dem, som er kaldet efter hans hellige præstedømme, således at vi ved vores tro, omvendelse og retskaffenhed kan gå ind til hans hvile.
24	Alma 14:11; 60:13	Herren tillader til tider de ugudelige at slå de retfærdige ihjel. Han fælder dom i retfærdighed.
25	Alma 15:3-11	Når vi påtager os skylden for vore synder, kan det give os store kvaler på sind og legeme og kan drive os til tro og omvendelse.
26	Alma 24:27	Herren virker på mange måder for at udvirke sit folks frelse.
27	Alma 26:11-12	Ved Herrens styrke kan vi udvirke megen retfærdighed.
28	Alma 27:18	En overmåde stor glæde bliver dem til del, som er oprigtigt angrende og ydmygt stræber efter lykke.
29	Alma 28:13-14	Synd er årsag til stor ulighed blandt menneskene. De, som arbejder for Herren, er med til at rette op på denne ulighed.
30	Alma 29:4-5	Gud giver os, hvad vi ønsker, hvad enten det er noget godt eller noget ondt.
31	Alma 29:6-9	Vi bør nære ønske om at udføre det bestemte stykke arbejde, som Gud har kaldet os til at udføre.
32	Alma 30:40-44	Alt viser, at der er en Gud.
33	Alma 30:60	Djævelen støtter ikke sine børn på den yderste dag.
34	Alma 31:38	Herren styrker de retfærdige, og deres trængsler opsluges.
35	Alma 32:13-16	Velsignede er de, som er nødt til at være ydmyge. Mere velsignede er de, som er ydmyge på grund af Guds ord.
36	Alma 32:21	Tro er ikke en fuldkommen kundskab, men et håb om det, som er sandt, men som ikke ses.
37	Alma 32:27-43	Et vidnesbyrd opnås ved at øve tro på og udføre et forsøg med – adlyde – Guds ord.
38	Alma 33	Man kan udvikle et vidnesbyrd ved at granske skrifterne, bede og tro på Sønnen.
39	Alma 34:27-29	Vi skal ikke alene bede for de fattige, men besøge dem og dele vores gods med dem.
40	Alma 34:32-35	Dette liv er tiden, da vi skal forberede os på at møde Gud.
41	Alma 36:3	De, som sætter deres lid til Gud, får hjælp i deres prøvelser og trængsler.
42	Alma 36:17-19	Ved omvendelse og Frelserens barmhjertighed bliver vi befriet fra smerterne ved vore synder og ikke længere plaget ved minderne om dem.
43	Alma 37:6	Ved små og enkle midler kan der udvirkes store mirakler.
44	Alma 37:37	Når vi rådfører os med Herren i alle vore gerninger, leder han os på rette vej.
45	Alma 38:12	Når vi tøjler vores lidenskaber, bliver vi fyldt med kærlighed.
46	Alma 39:13	De, som ved deres eksempel har ført andre på afveje, skal vende om og bekende deres fejl og forsyndelser.
47	Alma 40:6, 11-14	Når vi dør, kommer vi alle i åndeverdenen – de retskafne til paradiset, og de ugudelige til det yderste mørke.
48	Alma 41:10	Ugudelighed kan aldrig føre til lykke.
49	Alma 45-47; 46:12	At ville forsvare sit land, sin familie og Kirken, forsvare sine rettigheder og frihed samt støtte andre med hensyn til disse idealer, er grunde, som kan retfærdiggøre krig.
50	Alma 48:14-16	Vi må ikke give anledning til forargelse eller krig, men er retfærdiggjort i at forsvare os på Herrens befaling.
51	Alma 53:8-9	Fjenden kan vinde herredømmet, hvis der hersker intern splid og ugudelighed.
52	Alma 60:23	Den indvendige side af karet skal renses først og derpå den udvendige side.
53	Helamon 4:24-26	Når vi begår synd, mister vi Ånden og bliver svage.
54	Helamon 5:12	Når vi bygger på Forløserens klippe, er der ingen magt, som kan drage os ned i elendighedens og den evige pines afgrund.
55	Helamon 15:3	Herren revser dem, han elsker.
56	3 Nephi 7:15-22	Tegn og mirakler er ikke et tilstrækkeligt grundlag for tro eller omvendelse.
57	3 Nephi 11:29	En trættekær ånd stammer fra Djævelen.
58	3 Nephi 12:1-2	De ydmyge og troende, som bliver døbt med vand og modtager Helligåndens rensende kraft, får syndsforladelse.
59	3 Nephi 12:23-24	Hvis vi ønsker at komme til Kristus, må vi først forlige os med andre.
60	3 Nephi 13:14-15	Hvis vi tilgiver andre, tilgiver Gud os.
61	3 Nephi 13:19-21	Sæt jeres hu til de himmelske skatte, som varer evigt, og stræb efter dem.
62	3 Nephi 13:33	Søg først Guds rige og hans retfærdighed.
63	3 Nephi 14:24-27	Hvis vi følger Kristi lærdomme, falder vi ikke, når livets storme blæser.
64	3 Nephi 18:32	Vi skal blive ved med at belære dem, som ikke omvender sig.
65	3 Nephi 26:6-10	Hvis vi tror på Mormons Bog, viser Gud os noget, som er endnu større.
66	3 Nephi 27:10	Hvis Kirken er opkaldt efter Herren og bygget på hans evangelium, vil Faderen vise sine gerninger deri.
67	4 Nephi 1:15-16	Når et folk er opfyldt af Guds kærlighed, er der ingen splid eller ugudelighed blandt dem, for de er Kristi børn og arvinger til Guds rige.
68	Moroni 6:4	Kirkens medlemmer skal få næring gennem Guds gode ord, så de kan blive på den rette vej.
69	Moroni 7:6-10	Hvis vi giver en gave modstræbende eller uden oprigtig hensigt, regnes det os ikke til retfærdighed.
70	Moroni 7:16-17	Alt, som indbyder til at gøre godt og til at elske Gud, er af Gud. Alt, som overtaler os til at gøre ondt, er af Djævelen.
71	Moroni 7:40-48	Tro på Kristus, håb og kærlighed er afgørende for frelse i Guds rige.
72	Moroni 8:8-22	Små børn er forløst i kraft af Kristi forsoning og har ikke brug for at blive døbt.
73	Moroni 10:3-5	Når vi læser, erindrer Herrens barmhjertighed og beder i tro angående Mormons Bog, åbenbarer Helligånden for os, at den er sand.
74	Moroni 10:32-33	Når vi kommer til Kristus og bliver fuldkomne i ham, fornægter os alt, hvad der er ugudeligt, og elsker Gud, er hans nåde tilstrækkelig til at helliggøre os.

SKAB BØLGER

Selv om du måske føler, at du kun er en lille sten, som kastes i en stor dam, så skaber dine valg evige bølger. Lav et plask ved at vælge det rette. (Se 3 Nephi 12:14-16)

ALT ER VEL

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
De Tolv Apostles Kvorum

Første gang, jeg virkelig stiftede bekendtskab med »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 16), var i et lille stentabernakel i det sydlige Idaho, hvor jeg voksede op. I det lille tabernakel, som Kirkens lokale medlemmer havde bygget af lavasten sidst i 1880'erne, var der en forhøjning, som minder om den, vi har i dag, og et pibeorgel nede bagved ligesom det smukke pibeorgel, vi har i Tabernaklet på Tempelpladsen, blot mindre. Når vi sang »Kom, kom, Guds folk« i det lille tabernakel, følte jeg, at musikkens ånd og kraft kunne løfte loftet. Man kunne føle det på grund af medlemmernes kraft, tro og vidnesbyrd.

William Claytons far var skolelærer, og William havde fået en god uddannelse. Han havde en smuk håndskrift, var god til at regne, skrive og føre optegnelser. Han blev undervist og døbt af de missionærer, som fulgte Heber C. Kimball, da Kirken var i sin vorden i England. De forstod og accepterede ham villigt på grund af hans uddannelse og talent for at skrive. Han var en kvik ung mand på 23 år. Snart blev han brugt som sekretær, skriver eller bogfører af Kirkens lille organisation derovre.

Han og hans hustru ønskede at rejse til Nauvoo, så de sejlede til Amerika. I Nauvoo mødte han profeten og andre af Kirkens ledere. De brugte ham atter til interessant arbejde, for han havde en smuk håndskrift og var god til at stave. De kunne bruge en ung mand som ham.

De hellige havde mistet modet, rejsen var vanskelig og folk døde. Så William Clayton skrev: »Kom, kom, Guds folk«.

Alt er vel – hvis vi har gjort vores bedste

Efter profetens martyrium tog William af sted med Brigham Youngs kompagni. De var rejst fra Nauvoo i februar, og nu var det blevet april. I regn og mudder sled de sig frem gennem Iowa med vogne og heste og okser og var ved at miste modet. Terrænet var vanskeligt, folk døde, og børn blev født. De kom kun langsomt frem, blot nogle få kilometer hver dag.

Så William Clayton skrev: »Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej.« Det var vanskeligt. De var modløse. »Kun med mod fremad drag! / Skønt tornestrøet kan synes denne vej, / Gud er med dig hver dag.« Han opmuntrede til at blive ved – til at tro på, at situationen vil blive bedre.

Derpå skrev han disse vidunderlige linjer: »Vi finde stedet for Guds stille fred / hist i vest, Zions land.« Selv om vi sidder fast i mudderet og er modløse, så ændrer det sig alt sammen. Hvis vi har modet og troen, besvarer Herren vore bønner. Det skal alt sammen ske. Det indgød dem håb og opmuntring. »Vi finde stedet for Guds stille fred / hist i vest ... / for Herrens folk et udsøgt helligt sted« – bevægende og inspirerende ord.

Og så det sidste vers: »Om hytten på vor rejse brydes ned / salig dag alt er vel!« Om vi skulle dø, da har vi gjort vores bedste. Vi skal jo dø engang, som vi alle ved. Derfor: »Salig dag, alt er vel!«

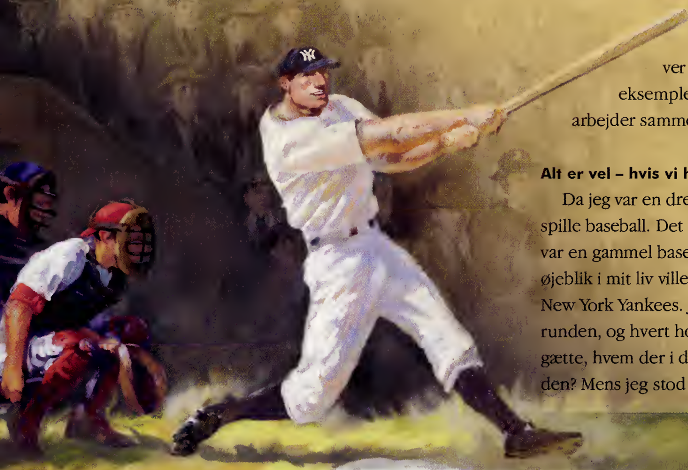
»Men om vort liv det bliver spar't / og vi med Israel få part.« Vi får se, om vognhjulene bliver siddende, og om fælgene bliver på de små håndkærrer, og om vi kan holde modet oppe og bevare styrken gennem vore bønner, for så når vi. »Men om vort liv det bliver spar't / og vi med Israel få part.« Hvis vi når frem, da gælder det, at »alt er vel, alt er vel!« – hvis vi når frem og har modet til at få det til at lykkes.

Alt er vel – hvis vi lever retfærdigt

I sin dagbog har William Clayton skrevet: »Jeg har skrevet en ny sang – ›Alt er vel‹« (*William Clayton's Journal*, 1921, s. 19). Jeg synes godt om den originale titel: »Alt er vel! Alt er vel!«, hvilket beskriver vores liv, hvis vi lever, som vi bør. Vi har skitsen, vi har fremgangsmåderne, vi har kundskaben, og hvis vi kan nå frem, og vores liv bliver sparet, da kan vi synge: »Alt er vel, alt er vel!« Denne salme er blevet Kirkens »nationalsang«.

Min bedstefar, Horton David Haight, var 15 år gammel, da det andet kompagni – det kompagni, som fulgte efter Brigham Youngs kompagni – ankom til dalen, så han må være gået over sletterne. Så når vi synger, at vi skal gå med »tro i hvert et fodtrin,« så har jeg en bedstefar, som gjorde det. Som 15-årig sad man ikke oppe i vognen. Man var ude, hvor der skete noget, drev hestene eller okserne frem eller gjorde det, der nu var nødvendigt. Og den pige, som han senere blev gift med, Louisa Leavitt, fyldte 11 år, da hendes familie ankom til dalen. Så min bedstemor har også gået over sletterne.

Med denne prægtige arv i mente siger jeg til jer alle: Hvilken vidunderlig fremtid Kirken har, sådan som vores profet opridsede det i formiddags. Men alt dette afhænger af, hvordan vi lever, hvordan vi tager imod de sandheder, som vi kender til, hvordan vi efterlever evangeliets principper, og hvilke eksempler vi er for de mennesker, som vi arbejder sammen med og omgås.

Alt er vel – hvis vi holder fast ved troen

Da jeg var en dreng på omkring 12 år, elskede jeg at spille baseball. Det eneste sportsudstyr, vi havde i huset, var en gammel baseballhandske. Jeg tænkte, at det største øjeblik i mit liv ville være, hvis jeg spillede baseball for New York Yankees. Jeg kom til at spille for dem i finalerunden, og hvert hold havde vundet tre kampe. Prøv at gætte, hvem der i den afgørende kamp skulle slå til bolden? Mens jeg stod parat, sendte kasteren bolden præcis

Ældste og søster Haight ses her sammen med deres 3 børn, 18 børnebørn og 39 oldebørn i 1994. Nu har de i alt 78 oldebørn.

derhen, hvor jeg ville have den. Jeg slog bolden ud af Yankee Stadium, og jeg blev hele finalerundens helt. Jeg troede, at det ville være det største øjeblik i mit liv. Men I skal vide, at det ikke passer.

For nogle år siden sad jeg i et lille beseglingsværelse i templet i Los Angeles sammen med min hustru Ruby. Vore sønner var til stede sammen med deres hustruer – de havde været gift i nogle få år – og vores yndige datter knælede ved alteret og holdt den unge mand i hånden, som hun skulle besegles til. Og idet jeg så mig omkring i værelset, gik det op for mig, at dette var mit livs største øjeblik, fordi jeg i det værelse havde alt, der var dyrebart for mig – alt. Min hustru var der, min evige kæreste og ledsager. Vore tre børn var der sammen med hver deres evige ægtefælle. Og jeg tænkte: »David, du misforstod det hele, da du var ung. Du troede, at en eller anden verdslig begivenhed ville blive den største begivenhed i dit liv.« Men nu var jeg vidne til den største begivenhed. Jeg var til stede, jeg kunne føle det, jeg var en del af det, og i det lille hvide beseglingsværelse – rent, smukt og ubesmittet – hvor hele min familie var samlet, vidste jeg, at dette var mit livs største øjeblik.

Jeg efterlader jer min kærlighed og mit vidnesbyrd om, at dette værk er sandt. Som sidste dages hellige må vi holde fast ved den tro, som vi bekender os til. Holde fast. Holde fast ved de bevægende vidnesbyrd, der har lydt. Holde fast ved ham, hvis navn vi har påtaget os, og leve således og forkynde og være med til at udbrede dette værk. ■

Fra en generalkonferencetale fra oktober 1997.

Da jeg så mig omkring i værelset, gik det op for mig, at dette var det største øjeblik i mit liv. I dette beseglingsværelse havde jeg alt, hvad der var mig dyrebart.

ILLUSTRATION: GLEN S. HOPKINSON; FOTOGRAFI AF TEMPLET I LOS ANGELES: STEVE TREGEAGLE; FAMILIEBILLEDE BRAGT MED TILLADELSE AF FORFATTEREN

ET BUDSKAB FRA

MOLDOVA

Med så mange pionerer i Moldova, som endnu er i deres teenageår, indgyder Kirken nyt håb i det lille land ved Sortehavet.

Til højre: Lilia Carasciuc (i midten) ses her til sin dåb sammen med sin mor og missionærerne ældste Williams og ældste Wadsworth. For dem alle er det en førstegangsbegivenhed i Moldova – den første dåb og de første missionærer. Yderst til højre: Eujeniea Vacarciuc fra Orhei er også pioner i Moldova. Den nye kirke i Kisjinjov.

KARL OG SANDRA FINCH

Hvis man siger navnet Lilia Carasciuc, taler man om to mennesker: En mor og hendes datter. De kommer begge fra republikken Moldova – et lille land, som grænser op til Rumænien. De er begge pionerer. De kan begge være stolte af at være de første moldoviske medlemmer af Kirken.

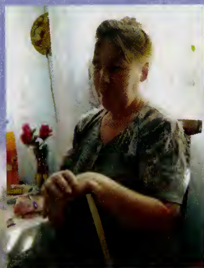
Lilia, moderen, blev døbt i USA, mens hun var på et studieophold, bevilget af den amerikanske stat. Hun blev dermed den første moldover, som blev døbt. Det skete i maj 1997.

Blot seks måneder senere, i november, blev Lilia, hendes datter, den første, som blev døbt i selve Moldova. Eftersom hun var den første af flere, som blev døbt den dag, påskønner hun æren ved at få lov til at være den første, som tilsluttede sig Kirken i sit land. I dag har både mor og datter været medlem i over seks år.

I begyndelsen

Til at begynde med var de eneste kirkemedlemmer i Moldova tre amerikanere. John Nielson samt Paul og Betty Morris. De holdt nadvermøde i familien Morris' hjem. To ældster fra Bukarestmissionen i Rumænien blev sendt til Moldova, og da begyndte fårene at genkende Hyrdens røst. Lilia og hendes mor begyndte at gå til møderne, efter at Lilias mor var vendt tilbage fra USA.

Datteren Lilia fortæller sin omvendelseshistorie: »Jeg begyndte at komme til Kirkens møder et halvt år før, jeg blev døbt. Min mor var et eksempel for mig i hele denne tid. Hun præsenterede mig for Kirken ved at forære mig en salmebog. Jeg kom til at holde af den første salme, jeg så: ›Elsker

Juliana Musteata, Irina Vizitiv og Mariana Turcanu sidder på en bakke med udsigt over hovedstaden Kisjinjov.

hverandre‹. Da vidste jeg, at Gud ønskede, at jeg skulle føle mig afholdt og elsket.«

I de seks år, der er gået, siden Lilia blev døbt, er grenen vokset til 180 medlemmer, hvoraf mange er unge eller unge voksne. Fem unge fra Moldova har allerede været på fuldtidsmission. Endnu fire er på mission i øjeblikket.

Disse unge elsker at tale om, hvordan Kirken har ændret deres liv. »Jeg har lyst til at råbe af glæde,« siger Alin Constantinescu, »når jeg tænker på, at jeg tilhører den eneste sande kirke. Jeg fyldes af en inderlig taknemlighed hver gang jeg tænker på den kærlighed, Herren nærer for hver enkelt af os, og den tillid, han har vist os som pionerer her i Moldova.« Alin er nu på mission i Manchester.

»Man kan se på vores ansigt, at vi er glade mennesker,« siger Mariana Turcanu, »og det skyldes evangeliet. Det har ændret hele min tilværelse her i Moldova.«

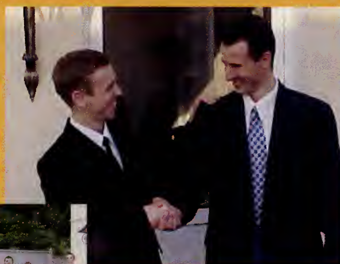
Andre førstegangsbegivenheder i Moldova

Det lille land Moldova ligner en skive melon, som ligger indeklemt mellem Rumænien og Ukraine. I Moldova bor der omkring 4,5 million mennesker. De taler russisk og moldovisk, som minder meget om rumænsk. De, som bor i hovedstaden Kisjinjov, bor i høje beboelsesejendomme af beton. Men på landet og i landsbyerne bor de stadig i små selvbyggerhuse uden rindende vand, og mange rejser med hestevogne af træ eller til fods. Mulden er sort og fed og giver næring til vidunderlige frugter og grøntsager. Bakkerne, som ikke er høje nok til, at man kan kalde dem bjerge, er dækket af enge af træer og græs med tæpper af gule solsikker.

Kirkens største gren i Moldova ligger i Kisjinjov. Præsident Ion Virlan er den første moldover, som virker som grenspræsident. Hans teenagedatter Natalia var blandt de fem første, som blev døbt i november 1997. Og nogle få måneder senere tilsluttede resten af hendes familie sig Kirken. Der findes også en mindre gren i byen Orhei.

Mange af de ungdomsaktiviteter, som Kirken har arrangeret, har også været førstegangsbegivenheder. Grenen i Kisjinjov har gennemført deres første seminar- og institutundervisning. De unge har afholdt deres første superlørdag. Og det allerbedste er, at grenen har fået sin første splinternye kirke. Bygningen blev indviet i december 2002 og står som et mindesmærke for pionerernes arbejde i Moldova.

Vejen føres an

Det kan lyde lidt besynderligt at kalde så unge medlemmer af Kirken for pionerer, men disse unge forstår, at de fører an for mange andre i deres land. Juliana Musteata siger: »Det bringer mit hjerte og min sjæl glæde og lykke at være pioner i Moldova i vor tid. Jeg tror, at hvis vi arbejder hårdt, kan vi påvirke Kirkens vækst. Jeg ved, at Herren har velsignet os alle med muligheden for at være et eksempel for andre og for at forkynde evangeliet.«

»Ja, vi er pionerer!« siger Gheorghe Zugravu. »Det er fantastisk at være pioner for vor Herre Jesus Kristus. Ved at forkynde evangeliet her i landet får vi et tættere forhold til Frelseren. Vi er de første, men efter os skal der nok komme mange andre, som kommer til at elske Jesus Kristus, sådan som vi gør. Det tror vi på af hele vores hjerte.«

Omsorg for børnene

Deres kærlighed til Frelseren kommer delvis til udtryk ved den måde, hvorpå de unge har valgt at tjene. Ligesom andre rundt omkring i verden har de unge piger i Kisjinjov arrangeret tjenesteprojekter. De gjorde et af projekterne til en årlig begivenhed. I de sidste adskillige somre har de hjulpet til med at tage sig af børnene på byens børnehjem.

»Vi unge piger gør vores bedste for at give disse børn et mere behageligt liv,« siger Natalia. »Vi forsøger af hele vores hjerte at vise dem kærlighed og omsorg, at lege med dem og at få dem til at forstå, at der er nogen, som elsker dem. Vi har et særligt program, som kan udvikle bestemte evner. Vi prøver at inspirere dem til at være opmærksomme og nysgerrige. De mangler mange ting, både materielt og åndeligt. Det åndelige, som de mangler, volder dem større smerte, og sårene er meget dybere.«

Til venstre: Alin Constantinescu og Vasile Botan er nu på fuldtidsmission. Yderst til venstre: En gruppe unge mænd og missionærer uden for kirken i Kisjinjov. Nedenfor: Grenspræsident Ion Virlan sammen med sin hustru Nadejda og døtrene Marina og Natalia. Nederst: Irina Vizitiv sammen med sin bror.

***Nedenfor:* Natalia Gligor hjælper sammen med grenens unge piger til på et børnehjem. *Til højre:* Gheorghe Zugravu og Slava Schiopul er meget opmærksomme på deres forpligtelse til at udbrede evangeliet i Moldova.**

Irina Vizitiv hjælper også til med de forældreløse børn. Hun siger: »Familien er vor himmelske Faders største velsignelse. Jeg tror, at vi ved hjælp af dette tjenesteprojekt har bragt noget lys ind i børnenes liv. Og jeg ved, at dette er meget vigtigt for min himmelske Fader.« Irina er ligesom mange af de andre unge den eneste i sin familie, som er medlem af Kirken. Hun håber, at hendes familie en dag tager imod det gengivne evangelium.

Kundskab om Frelseren

En af de bedste oplevelser, disse unge har, er at lære deres Frelser at kende. Katerina Bejan var den første seminarlærer i grenen og er i øjeblikket på mission i England. Hun siger: »Jeg ved, at Jesus Kristus altid er med os, og at han er denne kirkes hjørnesten.«

»Jeg elsker at høre mennesker sige: ›Jesus Kristus lever!‹« siger Mariana Turcanu. »Det føles så vidunderligt selv at vide det. Og så vist som han lever, ved jeg, at min Forløser elsker mig.«

Slava Schiopul ved, at mange Moldovere venter på at komme til at høre evangeliet. Han siger: »Vi må målrette vores liv i lydighed mod vor himmelske Faders bud, men vi er kun få i dette land, som kan hjælpe

hinanden. Men hvis vi er lydige, får vi gradvis et tættere forhold til Frelseren Jesus Kristus, og han hjælper os til at leve i lyset.«

Vasile Botan, som nu er på mission i Paris, ser Kirkens indtog i dette land som en delvis opfyldelse af en profeti: »Jeg ved, at Jesu Kristi gengivne evangelium skal udbredes til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, før Jesu Kristi andet komme til jorden. Jeg er meget glad for, at dette budskab også er nået til Moldovas indbyggere. I dette lille land ved vi, at Gud også erindrer os.«

I Moldova kæmper Kirkens medlemmer økonomisk, ligesom de fleste pionerer gør det. Republikken Moldova er et ungt land, hvor der kun er få job eller stillinger at få. Men Moldovernes håb for fremtiden er det, at de har taget imod Jesu Kristi evangelium og er fast besluttede på at leve retfærdigt. ■

Karl og Sandra Finch er medlem af Modesto Tredje Ward i Modesto Stav i Californien. De var på mission i Moldova for Kirkens Uddannelsessystem.

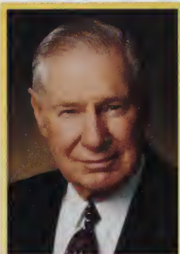
FOR BØRN • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2004

Lille Liahona

Ved du, hvem du er?

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident Faust minder os om, at vi frem for alt er Guds børn.

Jeg hylder jer unge mennesker som udvalgte, særlige ånder, som er blevet holdt tilbage for at komme frem i denne generation. I står over for store udfordringer. Jeg håber, at I er begyndt at udmærke jer på en eller anden særlig måde. Måske er det jeres smil, jeres personlighed eller jeres evne til at opmuntre andre. Måske har I opdaget, at I har evner som idrætsudøver, forsker, musiker, kunstner eller på mange hundrede andre områder. Disse præstationer får jer måske til at tænke over, hvem I egentlig er.

Mange [mennesker] måler udelukkende deres selvværd ud fra deres talent og præstationer i stedet for det, som de inderst inde er. Det passer ikke altid, at man bliver lykkeligere, hvis man opnår meget.

Gud kender jer og ved, hvad I kan blive til, fordi han har kendt jer fra begyndelsen, da I var hans åndelige sønner og døtre. Hvad I bliver til, afhænger i høj grad af, om I følger retfærdige principper og gør gode gerninger.

Hvis vi virkelig ønsker at få større selvværd, må vi være venlige mod andre. Venlighed former vores personlighed og gør os mere som vor himmelske Fader. Man kan opnå stor glæde ved at hjælpe de fattige, de syge, de ældre eller andre, som har særlige behov. Se jer omkring. Der er muligheder nok.

Når vi er venlige mod vore naboer [og] vore skolekammerater [og] i kirken viser vi Herren på fornemste måde, at vi ønsker at holde den pagt, som vi indgik ved dåben om »at bære hinandens byrder, så de bliver lette« (Mosiah 18:8). Der er så mange mennesker, som er generte eller ensomme og som har brug for et venligt ord eller et smil. Mesteren har bedt os om at opmuntre andre.

Så hvem mener I, at I er? Kundskaben om, hvem I er – hvem I *virkelig* er – hænger nøje sammen med kundskaben om Gud, for I er hans børn. ●

Tilpasset efter »Hvem tror du, at du er?« Liahona, *juni 2001, s. 2-7.*

ILLUSTRATION: SAM LAWLOR

Navn ______________________________ Dato ______________

EN SÆRLIG DAG

SHEILA E. WILSON

»Byg dette hus til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mit folk mine forordninger« (L&P 124:40).

Har du nogen sinde glædet dig til en særlig dag? Måske var det din fødselsdag eller en ferie? Syvårige Adair glædede sig til en særlig dag. Hendes familie havde sat en dato: De ville i templet et år efter at de var blevet døbt.

Adairs familie holdt en særlig familieaften. Hendes far og mor forklarede, hvor vigtigt det var for alle at forberede sig til at tage til templet. De skrev en liste over ting, de kunne gøre: Bede personligt og som familie, læse i skrifterne, betale tiende, holde budene og følge profeten.

Adairs mor gav hende et billede af templet og skrev nedenunder Adairs navn og den dato, hendes familie ville tage til templet. Hver dag gjorde Adair sig umage for at forberede sig til, at hendes familie skulle besegles i templet. Adair blev glad, da det gik op for hende, at hver dag, hun forberedte sig til at modtage templets velsignelser, var en særlig dag. Hun følte et sus af spænding, da den særlige dag kom. At blive beseglet som familie var en velsignelse, som vor himmelske Fader skænkede dem, og som gav dem et tættere forhold til ham og til hinanden.

Familien kan være evig, ved at man indgår og holder tempelpagter og -ordinancer. Profeterne har opfordret os alle til at forberede os til at tage til templet. Du kan forberede dig til at tage til templet sammen med din familie. Du kan også forberede dig til som tolvårig at udføre dåb for de døde eller til at tage af sted, når du bliver voksen – måske når du får en missionærkaldelse, eller inden du skal giftes.

Der er store velsignelser forbundet med at komme i templet. Hvis du forbereder dig nu til at modtage templets velsignelser, bliver hver dag en særlig dag!

Tempelmosaik

Lav en mosaik ved at tage side L4 ud af bladet og klæbe den på et stykke karton. Klip eller riv små stykker af farvet papir, og sorter dem efter farve. Klæb hvert lille stykke papir på billedet. (Du kan også bruge farvekridt eller hobbymaling). Skriv dit navn nederst på billedet, og hæng det op på dit værelse. Hvornår skal du til templet?

Forslag til fællestid

1. Lær børnene om tempelordinancerne ved at klippe et billede af et tempel ud som puslebrikker. Skriv en af følgende skriftstedshenvisninger og sange på hver brik. Dåb for de døde – L&P 124:29, 31; 127:6-7, »Da Jesus Kristus blev døbt« (Børnestjernen, *september 1997, s. 5); Bekræftelse – L&P 20:41; 138:33, »Når jeg engang bli'r otte år«* (Lille Liahona, *oktober 1999, s. 16); Tempelbegavelse – L&P 95:8; 105:12; 110:9, »Dit tempel«* (Lille Liahona, *april 2002, s. 13); Ægteskab og besegling – L&P 132:19, 46, »Vores familie«* (Børnenes sangbog, *s. 98). Lad en hjælper gå ud, mens en anden gemmer en brik. Lad den anden hjælper lede efter brikken, mens Primary synger sangen kraftigere, når hjælperen nærmer sig brikken, og svagere, når han eller hun fjerner sig. Sæt puslebrikken fast på tavlen, slå skriftstederne op, og tal om ordinancen uden at gå for meget i enkeltheder. Gentag legen. Bær vidnesbyrd om tempelordinancerne.*

2. Øv sangene til børnenes nadvermødeprogram ved at skrive navnene på sangene på nogle store papirnøgler. Bed et barn om at vælge en nøgle, og bed vedkommende om at vente udenfor. Lad primarybørnene vælge et nøgleord fra den pågældende sang. Nøgleordet er det ord, som de ikke skal synge i sangen. Skriv ordet på bagsiden af nøglen. Bed barnet om at komme ind igen. Hold nøgleordet op over barnets hoved for at huske børnene på, hvilket ord de ikke skal synge. Syng sangen, og lad barnet gætte, hvilket ord der mangler. Mind børnene om, hvad sangens budskab er. Øv de andre sange på samme måde. ●

ILLUSTRATION: THOMAS S. CHILD

FRA PRÆSIDENT HEBER J. GRANTS LIV

Sangundervisning

ILLUSTRATION: MIKE EAGLE

Jeg sagde, at jeg ville synge 100 salmer, så det gør jeg. Op med humøret, ældster – jeg mangler kun 60!
Efter 40 salmer forstod de to generalautoriteter, at Heber mente det alvorligt, og de bønfaldt ham om at holde op.

Da Heber blev Kirkens præsident, tilbød familien McCune ham at bo i deres smukke palæ. Han valgte at blive boende i sit beskedne hus og indrettede i stedet palæet til musikskole.
McCune School of MUSIC & ART

Præsident Grant var også med til at lancere radiotransmissionerne af det verdensberømte Tabernakelkor. Han forstod, at musik både er en gave fra vor himmelske Fader og en hyldest til ham.
Tilpasset efter Bryant S. Hinckley, Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader, *1951, s. 45-49.*

Templet er til velsignelse for familien

»Byg dette hus til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mit folk mine forordninger« (L&P 124:40).

Når vi bliver døbt, indgår vi pagter med vor himmelske Fader om at adlyde hans bud. Hvis vi holder disse pagter, kan vi en dag tage til templet og indgå flere pagter, udføre hellige ordinancer (særlige handlinger, som har åndelig betydning), og modtage velsignelser.

Tempelordinancerne skaber evige familier. Ved en tempelbesegling kan en hel familie – brødre, søstre, mor, far, bedsteforældre, oldeforældre og andre forfædre – blive knyttet sammen for evigt.

Du kan forberede dig nu ved at leve retfærdigt og lære om slægtshistorie. Når du fylder tolv år, kan du tage til templet og blive døbt for dine forfædre og være med til at føje dem til din evige familie.

Du kan også forberede dig til være en del af en evig familie ved at behandle andre med kærlighed og venlighed. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »For at opnå velsignelserne ved den besegling, som vor himmelske Fader har givet os, må vi holde budene og opføre os på en sådan måde, at vores familie har lyst til at leve sammen med os i evighederne« (»Den evige familie«, *Stjernen*, januar 1997, s. 62).

Forslag til familieaftenaktiviteter

1. Tag side L9 ud af bladet, og klæb den fast på et stykke karton. Klip billedet af templet og de syv trekantede dele ud. Lav et hul i hver cirkel. På hver del fastklæber du et billede – eller tegner en tegning – af hver person, som angivet. Skriv derefter hans eller hendes fulde navn på linjen. Med et stykke snor forbinder du det øverste hul i tempelbilledet med det nederste hul i billedet af dig selv (lad et lille stykke snor være mellem templet og delen; se illustrationen). Forbind derefter billederne af dine forældre fast i hullerne nederst på tempelbilledet. Bind billederne af dine bedsteforældre fast nederst på billederne af dine forældre. (Husk at binde billederne af din mors forældre fast til billedet af din mor og på samme måde for din far). Bag på tempelbilledet skriver du et mål, som skal hjælpe dig til at forblive værdig til at tage i templet en dag. Bind en snor øverst i uroen, og hæng den et sted, hvor du ofte ser den.

2. Brug Robert D. Hales' udtalelse som udgangspunkt for en familieaftenlektion eller primarytale. Vis din uro, og forklar, at snorene symboliserer beseglingsmagten. Hvad ville der ske med din uro, hvis du klippede snoren mellem templet og billedet af dig selv over? At klippe snoren over – eller at træffe forkerte beslutninger – afskærer dig fra templets velsignelser og din evige familie. ●

Mig

Min far

Min mor

Min farfar

Min morfar

Min farmor

Min mormor

ELEKTRONIKGRAFIK: RANDALL J. PIXTON

MOD
og et venligt ord

»Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder« (L&P 25:12).

PATRICIA REECE ROPER
En beretning fra Evan Stephens' liv

Evan så ned på den støvede vej og slæbte fødderne efter sig, mens han gik hjem fra korøvelse. Alle andre i bykoret i Willard havde jublet over at være blevet bedt om at synge for præsident Brigham Young. Mændene klappede hinanden på ryggen, mens kvinderne hviskede spændt bag deres bøger og vifter. Ingen lagde mærke til det triste udtryk i den tolvårige Evans ansigt, mens han lod sig dumpe ned i sin stol. »Drengealten«, som han blev kaldt, sneg sig stille ud ad kirkedøren og forlod korøvelsen alene.

Problemet var ikke, at Evan ikke havde lyst til at synge. Hans elskede musik. Da hans familie var flyttet til Willard, som lå omkring 80 km nord for Salt Lake City, var han blevet begejstret, da han hørte om det usædvanligt velsyngende bykor. Som det tiende barn i familien Stephens havde Evan ikke haft megen tid mellem pligterne på gården til at lære noget om musik. I bykoret kunne han endelig lære mere om det. Han bevægede sig rytmisk, mens han arbejdede, og dansede, mens han røgtede køerne. Han følte musik overalt nu.

Nej, det var ikke tanken om at skulle synge for profeten, som gjorde Evan ked af det. Men korets medlemmer skulle tage deres fineste søndagstøj på til opførelsen, og Evan havde ikke noget pænt tøj. Hans familie havde ikke mange penge. Han havde aldrig ejet en pæn jakke eller et par

Evan Stephens blev født i Wales i 1854. Da han var 12 år, var han og hans familie flyttet til Willard i Utah, hvor han sang i byens kor. Men da Evan hørte, at præsident Brigham Young kom for at høre koret, havde han et problem.

Evan Stephens skrev senere en salme om mod, hvori det hedder: »Frygt ej ... for med Gud vi alt formår« (»Lad os stævne frem«, Salmer og sange, nr. 162).

sorte søndagssko. Han ville være flov over at skulle synge foran profeten, hvis han skulle være så lurvet klædt.

Evan så ned på sine støvede fødder. De var sorte af støvet fra vejen. Han måtte skrubbe dem grundigt, før han tog i kirke søndag morgen. Ellers ville hans fødder se sorte ud. Det gibbede i ham ved tanken. Han kunne gøre sine fødder sorte – rigtig sorte – ved at bruge skosværte. Alle ville jo se på sangernes ansigter, så ingen ville lægge mærke til, at Evan havde sorte fødder i stedet for sorte sko.

Den dag koret skulle synge for profeten, følte Evan sveden springe frem på panden og i hænderne, da han så ned på sine sorte fødder. Han vidste, han måtte tage af sted – de manglede ham i koret – men han havde lyst til at skjule sig, så profeten ikke skulle få øje på ham. Med tårerne rindende ned af kinderne løb han hen til løvsalen, hvor koret skulle synge.

Ved løvsalen standsede Evan. Hvad nu hvis profeten *alligevel* fik øje på ham? Hvad måtte han ikke tænke, når han så en fattig

bondedreng med sortsværtede fødder og uden jakke? Evan kunne ikke lade profeten se ham. Han vendte sig om og fór af sted som et forskræmt føl. Han løb lige ind i det menneske, han havde håbet ikke at træffe.

Præsident Brigham Young greb den forskrækkede dreng ved skuldrene. »Så, så! Hvad sker der?« spurgte han. »Hvad er der i vejen? Hvorfor løber du væk?«

Tårerne vældede frem i Evans øjne, da han bøjede hovedet og hviskede: »Jeg har ingen jakke at tage på til opførelsen og ingen sko.« Han sank klumpen i halsen og fortsatte: »Jeg har sværtet mine fødder med skocreme.«

Grebet om Evans skuldre blev løsnet, og han mærkede profeten klappe ham på hovedet. Han så op og blev overrasket over at se et venligt udtryk i præsident Youngs ansigt og tårer i hans øjne. »Tænk ikke på det,« sagde han til Evan. »Du skal ikke tøve et øjeblik. Gå du bare ind.«

Evan følte lettelsen som et blødt, varmt tæppe, der blev svøbt om ham. Han kneb tårerne bort og gengældte profetens smil med sit eget. Han skyndte sig at indtage sin plads i koret. Evan var lykkelig over at være blevet accepteret af profeten og sang sin stemme perfekt.

Præsident Young gav Evan et opmuntrende ord og mod til at gøre sin del. Denne venlighed påvirkede Evan længe efter korets optræden. Han fortsatte med at studere musik og lærte sig selv nye færdigheder.

Da Evan voksede op, blev han dirigent for Tabernakelkoret. Han virkede i denne egenskab fra 1889 til 1916. Evan skrev også mange salmer og fædrelandssange. Han forblev ydmyg og huskede altid på det, som profeten havde lært ham. Evan behandlede andre mennesker ligesom han behandlede musikken – med kærlighed. Og ligesom præsident Young lyttede han med hjertet. ●

Patricia Reece Roper er medlem af Leamington Ward i Delta Stav i Utah.

MUSIK OG DET TALTE ORD HAR 75 ÅRS JUBILÆUM

CALLIE BUYS
Kirkens tidsskrifter

Gennem det sidste års tid har Tabernakelkoret fejret lanceringen af det kendte program *Musik og det talte ord*. I denne måned afsluttes højtideligholdelsen. Dette program har været sendt i radioen hver uge gennem 75 år – længere end noget andet program i verden. Dine bedsteforældre og oldeforældre kan have lyttet til det, da de var på din alder!

Den 15. juli 1929 stillede en radiostation i Salt Lake City en mikrofon op på en talerstol på forhøjningen i Tabernaklet på Tempelpladsen og sendte den første transmission af *Musik og det talte ord*. En ung mand stod på en stige i nærheden af mikrofonen gennem hele programmet, så han kunne bekendtgøre hver sang, koret skulle synge. Han måtte ikke kravle ned mellem sangene, for det ville skabe for megen støj!

Hver uge siden da har mennesker over hele verden på den første tirsdag og nu også søndag morgen lyttet til den smukke sang og de fredfyldte ord i det 30-minutter lange program. Skønt koret som regel opfører og indspiller *Musik og det talte ord* i Tabernaklet i Salt Lake City, har det også indspillet programmet i Asien, Australien, Europa og Sydamerika.

I dag kan millioner af mennesker i 19 forskellige lande lytte til eller se *Musik og det talte ord* i radioen, på tv, hybridnet eller satellit. Har du nogen sinde set eller lyttet til dette enestående program?

Du kan hente flere interessante oplysninger om Tabernakelkoret på www.tabernaclechoir.org.

Medgine Atus fra Miramar i Florida

TIFFANY E. LEWIS

Medgine Atus kan ikke huske den første gang, hun blev »døbt«, men det kan hendes familie. Da Medgine var tre år gammel, var en ven af familien Atus ved at gøre sig klar til at træde ned i dåbsbassinet. Medgine fulgte efter og faldt pladask i vandet!

»Jeg måtte springe i med alt tøjet på og redde hende!« siger hendes far. Hun kom ikke noget til, og nu morer familien sig over, at Medgine var så aktiv i evangeliet, at hun blev »døbt« to gange – en gang da hun var tre år, og endnu en gang da hun var otte. Medgine er nu elleve år og medlem den haitisktalende Morningside Gren i Hialeah Gardens Stav i Florida.

Evangeliet betyder meget for familien Atus og for Medgine. Hun siger, at det har hjulpet hende til at blive mere lydig og har lært hende, hvor vigtigt det er ofte at bede om hjælp.

Hendes yndlingshistorie i Mormons Bog handler om Nephi, som tager af sted for at hente messingpladerne hos Laban. Selv om hans brødre var bange og ikke ville tage af sted, var Nephi tapper og adlød vor himmelske Fader. »Det er vigtigt at være lydig mod vor himmelske Fader,« siger Medgine.

Lydighed er noget, som Medgine tager alvorligt. Bror Atus siger, at Medgine er en grinebidder, men at hun også kan være meget alvorlig, især når hun leger »skole« sammen med sine yngre søstre, Christie på 6 år og Ann på 5. Medgine kan lide orden. Og det har haft sine fordele! Hun har lært begge sine søstre at læse og skrive. Hun har også undervist i sang og dans.

Medgine har et nært forhold til sin far Oriol, sin mor Mireille og sine fire søskende. Hendes lillesøster Christie kan lide at læse. Hun taler fransk og haitisk og er ved at blive god til engelsk. Hendes familie siger, at hun altid stiller spørgsmål. Når hendes yngste søster Ann træffer en beslutning, er den endelig! Hun ombestemmer sig aldrig. Ann er også kreativ og kan godt lide at lege skuespiller. Hendes far siger, at hun får de daglige pligter til

Nedenfor: Medgine (til højre) ses her sammen med sine søstre Ann og Christie. Til højre: Familien Atus: Oriol, Mireille, Joseph, Christie, Ann, Christelle og Medgine.

Ovenfor: Kirken som Medgine og hendes familie går i. Til højre: Medgine, Christie og Christelle danser yndefuldt i takt til musikken.

at virke som en leg. Både Christie og Ann holder af at tegne tegninger til deres far.

Medgines storebror Joseph på 17 år kan godt lide at spille basketball. Hendes søster Christelle på 15 år har en smuk sangstemme og har vundet førstepræmie ved en sangkonkurrence.

Familien holder af at spille bold i en park i nærheden af deres hjem. De holder også regelmæssige familieråd, hvor de taler om, hvor vigtigt det er at følge Herren, udføre en mission og få en uddannelse. En af familiens yndlingslege hedder »krik-krak«. De sætter sig i en rundkreds og udspørger hinanden om datoer, navne og begivenheder fra Kirkens historie og fra skrifterne.

Medgine holder af sport, især basketball. Hun spiller basketball hver fredag sammen med nogle medlemmer fra sin gren. Men det bedste, hun ved, er at synge og danse. Hun opfinder sine egne danse, og hun har lært sig selv at spille på

klaver. Hun har sågar skrevet sin egen sang, »Kærlighedens Gud«, på fransk.

Sang er noget, som hele familien Atus holder af. Når nogen tænder for radioen og musikken begynder at brede sig gennem stuen, begynder de at slå rytme med fødderne. Snart danser de rundt og bevæger yndefuldt armene i takt. Medgine smiler, og hun får et glimt i øjet. Når hun begynder at synge, bærer hun vidnesbyrd gennem sang. ●

Tiffany E. Lewis er medlem af Miami Shores Ward i Hialeah Gardens Stav i Florida.

Føl Herrens kærlighed ved bøn

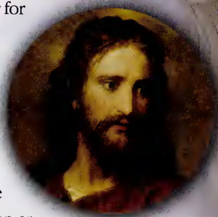
Udvælg under bøn og læs de skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, som opfylder behovene hos søstrene på din kreds. Fortæl dem om dine egne erfaringer, og bær vidnesbyrd. Bed dem, du underviser, om at gøre det samme.

På hvilke måder har du følt Herrens kærlighed ved bøn?

L&P 19:38: »Bed altid, så skal jeg udgyde min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive.«

Kathleen H. Hughes, førsterådgiver i Kirkens hjælpeforeningspræsidentskab: »En af de mest vidunderlige oplevelser under bønnen er at føle Åndens varme – den tydelige følelse af, at vor himmelske Fader hører og elsker os. Lige så dejligt er det, når vi i tilværelsens goremål erfarer, at en bøn er blevet besvaret – at vi har været vidne til et mirakel i vores liv. Endnu engang har vi modtaget en tilkendegivelse af hans kærlighed til os.«

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985): »At lære bønnens sprog er en frydefuld og livslang oplevelse. Af og til oversvømmes vores sind af tanker, når vi lytter efter at have bedt. Af og til overvældes vi af følelser. En rolig ånd forsikrer os om, at alt nok skal gå. Men hvis vi har været ærlige og oprigtige, får vi altid en god følelse – en varm følelse over for vor Fader i Himlen og en fornemmelse af hans kærlighed til os. Jeg er ked af, at nogle af os ikke har lært betydningen af denne rolige, åndelige varme at kende, for den er et vidnesbyrd for os om, at vore bønner er blevet hørt. Og eftersom vor Fader i Himlen elsker os højere, end vi elsker os selv, betyder det, at vi kan forlade os på hans godhed og sætte vores lid til ham. Det betyder, at hvis vi bliver ved med at bede og leve, som vi bør, vejleder og velsigner vor Faders hånd os« (»Bed altid«, *Den danske Stjerne,* marts 1982, s. 6).

Hvordan kan du forbedre dine bønner, så du bedre kan føle Herrens kærlighed?

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum: »Hvis I ... begynder at gøre det, som I har indgået pagt med Gud om at gøre, kan jeg love jer, at I i højere grad vil føle kærlighed til Gud og i højere grad føle hans kærlighed til jer. Og så vil jeres bønner komme fra hjertet, fulde af tak og bønfaldelse. I vil opleve en større afhængighed af Gud ... I vil altid bede. Og så vil I ikke glemme ham ... Han elsker os. Han hører vore bønner og besvarer os på en måde, som tjener os bedst. Når vi lærer ham bedre at kende ved hjælp af hans ord og i hans tjeneste, vil vi elske ham endnu mere« (»Bøn«, *Liahona*, januar 2002, s. 19).

Moroni 7:48: »Bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum: »Der er intet, vi gennemgår, som Jesus ikke forstår, og han venter på, at vi går til vor himmelske Fader i bøn. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hvis vi vil være lydige, og hvis vi er flittige, vil vore bønner blive besvaret, vore problemer blive formindsket, vores frygt forsvinde, lys vil komme til os, fortvivlelsens mørke vil spredes, og vi vil være Herren nær og fornemme hans kærlighed« (»Vi priser jo dem salige, der holdt ud«, *Stjernen*, juli 1998, s. 77). ■

DETALJE FRA KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND: HEINRICH HOFMANN; FOTO: CHRISTINA SMITH

BESKYT
dit barn mod påvirkninger fra bander

DENNIS J. NORDFELT

Du kan træffe visse forholdsregler for at gelejde dit barn væk fra bander.

Den 11. februar 1999 indledte Det Første Præsidentskab et brev til Kirkens medlemmer over hele verden med følgende ord: »Overalt omkring os ser vi tegn på nedbrydende elementer, der er rettet mod at skade vore unge.«[1] Da jeg arbejdede som politimester i West Valley City i Utah opdagede jeg, at noget af det mest nedbrydende i vore dage er påvirkningen fra bander.

En bande defineres som en gruppe på tre eller flere personer, som sværger hinanden troskab om at udelukke andre, og som giver sig af med ulovlig og kriminel adfærd. Påvirkningen fra bander kommer til udtryk i nogle nye undersøgelser, som viser to tendenser, som går i modsat retning: Voksenkriminaliteten er vigende, hvorimod ungdomskriminaliteten tager til. Den hyppigste fællesnævner for voldelige forbrydelser begået af unge er medlemskab af en bande.

De unge, som lader sig optage i bander, kommer fra alle nabolag, racer, religioner, kulturer og samfundslag. Derfor må alle forældre vide, hvordan de mest effektivt kan beskytte deres børn mod denne plage. Nedenstående punkter beskriver nogle kendetegn, som måske viser, at dit barn identificerer sig med eller er blevet medlem af en bande:

- Går med tøj, som er typisk for bander. Moden ændrer sig ofte. Politiet eller de lokale organisationer, som bekæmper bander, kan give oplysninger om, hvad der er in i øjeblikket.
- Kruseduller og tegn, som er typiske for bander, på skolebøger, hæfter, værelsets vægge eller personlige ting. Se især efter de såkaldte »tags« (bandernes tilnavne).
- Væsentlige ændringer i adfærd eller holdning, herunder indesluttethed, hemmelighedsfuldhed og respektløshed over for autoriteter.
- Omgang med en ny kreds af venner og afvisning af forhold til gamle venner og bekendtskaber.
- Brug af fagter og tilnavne og et anderledes sprogbrug.
- Interesse for gangstarap eller heavy metal musik.
- Større kontakt med politiet, i første omgang pjæk, overtrædelse af udgangsforbud, graffitimaleri eller hærværk eller besiddelse af narko eller alkohol.

Hvis du mistænker dit barn for at være medlem af en bande eller i fare for at blive det, så gør ikke den fejltagelse at skyde mistanken fra dig. Din fornemmelse er sikkert rigtig. Du kender dit barn bedre end nogen anden. Du må tale med dit barn og give udtryk for din kærlighed. Men du skal ikke føle, at du står alene med problemet. Fortæl din biskop eller grenspræsident om det, og bed ham om at trække på ungdomslederne. Drag fordel af de kommunale initiativer, grupper og skoleprogrammer, som kan tilbyde støtte og opmuntre dig og dit barn og sågar gribe ind over for banden.

Ved at styrke familien kan man – allerede mens børnene er små – begynde at beskytte dem mod at blive indlemmet

MODELFOTO: ROBERT CASEY

i bander i fremtiden. Det Første Præsidentskab opfordrede i deres brev »forældre til at vie alle deres kræfter til at undervise og opdrage deres børn efter evangeliske principper, hvilket vil bevare dem aktive i Kirken.« Faktisk kan alt, hvad man gør for at styrke familien, bidrage til at beskytte ens børn mod påvirkninger fra farlige grupper. Alle mennesker har et grundlæggende behov for at tilhøre en gruppe. Hvis familien – samfundets grundsten – ikke opfylder det behov, er der andre, som gør det. Selv i en stærk familie træffer børn til tider dårlige valg. Men hvis forældrene gør alt, hvad de kan, for at gøre familien til den mest indbydende mulighed, gør de fleste børn fornuftig brug af deres handlefrihed.

Indsatsen for at lære ens børn om bandeproblemer skal måske begynde, tidligere end man forventer det. Eksperterne råder til, at man allerede i børnehavealderen fortæller sine børn, at der er mennesker, som ikke vil dem noget godt, og at bander er farlige. Med hensyn til større børn kan det være afgørende, at man taler om bander og vold, hvis man vil hindre, at de indlemmes, eller gribe ind, hvis de allerede er involveret. Hvis man ikke er sikker på, hvordan man skal begynde, kan man måske få hjælp. Visse kommuner har organisationer eller betjente, som kan hjælpe til med hensyn til at bekæmpe bandekriminalitet.

Som det er med alle »nedbrydende elementer, der er rettet mod at skade vore unge,« er den mest effektive måde at gelejde et barn væk fra påvirkninger fra bander at undervise og anvende evangeliske principper. Det Første Præsidentskab råder i deres brev »forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaftenen, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter højest.« Til tider virker det måske, som om alt dette ikke har nogen virkning, men det får det. Og de unge, som man kan overtale til at engagere sig i seminar, søndagsmøder og Kirkens ungdomsprogrammer har lettere ved at undgå den elendighed, de forspildte muligheder, overtrædelser, den fysiske overlast eller endog død, som kan være følgerne af et bandeliv.

Selv når forældre har gjort deres bedste, kommer børn til tider i dårligt selskab. Slæk ikke på dine værdier eller sænk dine forventninger, men vær tålmodig og bliv ved med at kommunikere. De unge, som er medlemmer af bander, sætter som regel meget stor pris på personlig respekt. Selv om man må lade dem forstå, at deres upassende adfærd ikke er acceptabel, må man også lade dem vide, at man elsker dem og bekymrer sig for dem som mennesker.

Uanset hvilke valg vore børn træffer, forventer vor Fader i Himlen, at vi aldrig giver op over for dem, ligesom han heller aldrig giver op over for os. Børn er en gave fra Herren (se Sl 127:3), og at hjælpe dem til at undgå verdens faldgruber er vores bedste og mest inspirerede indsats værd. ■

Dennis J. Nordfelt er medlem af Jordan Nordre Tredje Ward i Jordan Nordre Stav i Salt Lake City.

NOTE

1. Se »Brev fra Det Første Præsidentskab«, *Liahona,* december 1999, s. 1.

I undertal

PAOLO MARTIN N. MACARIOLA

Mandag morgen tog jeg til den skole, hvor jeg er den ene af kun fem medlemmer af Kirken ud af 1200 studerende. En gruppe drenge kom hen til mig og spurgte, om jeg ville være med i deres gruppe. Jeg var i undertal. De havde piercinger på kroppen og var højere og større end de fleste børn. De mobbede dem, som ikke ville være sammen med dem.

Jeg er også større end de fleste børn, og jeg overvejede at slutte mig til dem, fordi er jeg genert. Jeg tænkte, at det ville opveje min generthed, hvis jeg var med i gruppen. Jeg spurgte dem: »Må jeg tænke over det først?« De sagde ja.

Jeg spurgte mine forældre om, hvad de mente. De sagde, at jeg skulle bede og læse i skrifterne. Inden jeg lagde mig til at sove, læste jeg i skrifterne og i *Til styrke for de unge.* Der står: »Vælg venner, som du deler værdier med, så I kan styrke og opmuntre hinanden i efterlevelse af høje standarder« ([2001, s. 12]). Jeg bad også om hjælp: »Er det de rigtige venner for mig?«

Næsten morgen åbnede jeg midt i timen min lille folder *Til styrke for de unge.* Jeg læste den igen og vidste, hvad jeg måtte svare. Da de spurgte mig: »Nå, vil du være med i vores gruppe?« sagde jeg resolut: »Nej.«

De spurgte mig hvorfor ikke, og jeg sagde ganske enkelt, at jeg ikke ville have piercinger i kroppen eller gøre andre fortræd. Jeg sagde, at jeg ville være venlig mod alle ved at følge Jesus Kristus. De så på mig, som om de tænkte: »Du går glip af en mulighed for at få populære venner.«

I dag har jeg en gruppe venner, som er anderledes end den bande. Mine venner er gode studerende, som ser ordentlige ud, og som opfører sig pænt. Nu ved jeg, at hvis jeg søger vor himmelske Faders hjælp, hjælper han mig. ■

Paolo Martin N. Macariola er medlem af Tangub Ward, Bacolod Søndre Stav i Filippinerne.

Da de spurgte, om jeg ville være med i deres gruppe, følte jeg mig i undertal. Men så talte jeg med Herren om det.

ILLUSTRATION: ROGER MOTZKUS

Lad din *vilje vige for Faderens*

ÆLDSTE BENJAMIN DE HOYOS
Halvfjerdser-områdeautoritet
Det Sydmexicanske Område

Abinadi hjælper os til at forstå, hvordan vi ved at bringe vore ønsker i harmoni med Guds vilje kan opnå åndelig kraft.

En af de store prædikener i Mormons Bog er uden tvivl profeten Abinadis storladne ord. Han forklarer meget tydeligt læren om Kristi forsoning og dens virkning for alle mennesker.

Abinadi forklarer, at en side af forsoningen vedrører den kraft, vi modtager, når vi følger Frelserens eksempel og lader kødets lyster vige for Guds vilje. Profeten Abinadi beskriver dette:

»Jeg ønsker, at I skal forstå, at Gud selv skal komme ned blandt menneskenes børn og skal genløse sit folk.

Og da han bor i kødet, skal han kaldes Guds Søn, og eftersom han har underkastet kødet Faderens vilje, er han Faderen og Sønnen ...

Og således bliver kødet ånden underdanig eller Sønnen Faderen, som er een Gud, der udholder fristelse og ikke giver efter for fristelsen, men lader sig spotte og hudstryge og kaste ud og fornægte af sit folk ...

Ja, således skal han blive bortført, korsfæstet og dræbt, idet kødet bliver underkastet døden, og Sønnens vilje er opslugt i Faderens vilje« (Mosiah 15:1-2, 5, 7).

Vor stræben efter en stor forandring

Hvis vi læser i skrifterne dagligt og gransker de inspirerede ord, som giver mange et vidnesbyrd om, at de er sande, og får dem til at leve i overensstemmelse med dem, kan Herren den Almægtiges Ånd bevirke en stor forandring i hjertet. Da kong Benjamin havde afsluttet sin gribende tale, sagde hans folk, »at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt« (Mosiah 5:2). De havde tilegnet sig den evne – uden tvivl efter ihærdig indsats – ikke alene at forsage alt ondt, men at indarbejde alt, hvad der er godt, i deres ord, gerninger og tanker (se 2 Nephi 9:39; Mosiah 4:30; Alma 12:14). Kan hjertet ønske sig mere end dette?

Når vi grunder over Abinadis ord og stræber efter at få dette inderlige ønske i hjertet, nemlig at aflægge det naturlige menneske og blive »en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus« (Mosiah 3:19), forstår vi, at profeten fortæller os om et af de principper, som gav Jesus Kristus magt til at gå i forbøn for menneskenes børn: At han undertvinger sit kød og lader sin egen vilje vige for Faderens

MALERI: MARCUS VINCENT

Jesu Kristi eksempel med hensyn til det at underkaste kødet Faderens vilje afspejles særlig tydeligt i hans sonoffer. Hans lidelse og bøn til Faderen i Getsemane viser den store kærlighed, både han og hans Fader nærer for hvert eneste af deres børn.

vilje (se Mosiah 15:8). Vi forstår, at i vor himmelske Faders plan er der sørget for alt, for at det naturlige menneske kunne overvindes. Profeten Mormons ord er udtryk for denne sandhed: »Ja, vi ser, at den er åben for enhver, som vil modtage Guds ord, som er levende og kraftigt og vil tilintetgøre alle djævelens snarer, bedragerier og rænker samt lede Kristi efterfølgere på den lige og snævre vej over den evige elendigheds svælg, som er beredt for at opsluge de ugudelige« (Helaman 3:29).

Følg Frelserens eksempel

Jesu Kristi eksempel med hensyn til det at underkaste kødet Faderens vilje afspejles særlig tydeligt i hans sonoffer. Hans store lidelse og hans bøn til Faderen i Getsemane – »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39) – viser hans store villighed til at bane vejen for os samt den store kærlighed, som både han og hans Fader nærer for hvert eneste af deres børn.

Når vi følger Frelserens eksempel med hensyn til ydmyghed under modgang i alle forhold, ved vi, at han altid vil styrke os (se Alma 36:3). Hvor ofte har vi ikke følt det, som Nephi gav udtryk for i sin salme? Han skrev:

»Men uagtet Herrens store godhed i at vise mig sine store og forunderlige gerninger, udbryder mit hjerte dog: O, jeg elendige menneske! Ja, mit hjerte sørger over mit kød, og min sjæl bedrøves på grund af min synd.

Jeg er omgivet af de fristelser og synder, som så let besnærer mig ...

Og hvorfor skulle jeg på grund af kødet overgive mig til synd? Ja, hvorfor skulle jeg give efter for fristelser, så at den onde skulde vinde indpas i mit hjerte for at forstyrre min fred og plage min sjæl? Hvorfor er jeg vred på mine fjender? ...

O, Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil forlade mig på dig for evigt. Jeg vil ikke forlade mig på en arm af kød, for jeg ved, at den, der forlader sig på en arm af kød, er forbandet. Ja, forbandet er den, der forlader sig på mennesket eller holder kød for sin arm« (2 Nephi 4:17-18, 27, 34).

En af de mange egenskaber, som vi alle må indarbejde i vores tilværelse som sidste dages hellige, og som profeten Abinadi fremhævede, er villighed til at undertvinge vores kød Faderens vilje ved at blive Kristi disciple.

Undergivelse ved tjeneste

Vi sidste dages hellige har mulighed for at tjene hinanden i kraft af vore kald i Kirken. Eftersom vi ikke har noget betalt præsteskab, bliver vi kaldet til at tjene, forvalte og drage

JESUS BEDER I GETSEMANE: DEL PARSON; FOTO AF TEMPLET I MEXICO CITY: MARVIN K. GARDNER

omsorg for hinanden. Denne mulighed kræver tid, kræfter, et åbent hjerte, og at man underkaster sig Guds vilje, som formidles til os ved inspiration og gennem hans bemyndigede tjenere.

Følgende eksempler er blot nogle få af de måder, hvorpå vi kan undertvinge vores kød Faderens vilje, når vi tjener af vores »hele hjerte, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2). Vi kan lægge det timelige i hverdagen til side og drage til Herrens hus og tjene til frelse for andre. Vi kan regelmæssigt og hengivent deltage i nadvermødet og nyde nadveren, så vi altid kan have hans Ånd hos os (se L&P 20:77, 79). Ved at holde os moralsk rene kan vi tjene som en del af den bedste generation af missionærer – missionærer, som underviser ved Ånden. Vi kan faste regelmæssigt, henvende os til vor himmelske Fader, dele vores brød med de sultne, skaffe tøj til de nøgne og finde de nødlidende. Faste er med til at løse ondskabens lænker, sprænge ågets bånd og at sætte de undertrykte i frihed og bryde hvert åg (se Es 58:6-7).

Vi bør være villige til at lægge det timelige i hverdagen til side og drage til Herrens hus.

Vi kan undertvinge vores kød Faderens vilje, når vi glemmer vore egne behov og giver afkald på vores egen bekvemmelighed, når vi afsætter tid til at besøge andre, heriblandt de nyomvendte, som skal have »næring gennem Guds gode ord« (Moroni 6:4), eller når vi styrker de svage, støtter de nedhængende hænder og styrker de matte knæ (se L&P 81:5).

Vi kan underkaste vores kød og vores vilje Gud, når vi virker med iver for en god sag og gør mange ting af egen fri vilje og udøver megen retfærdighed (se L&P 58:27). Ja, vi bør være villige til at underkaste os alt det, Herren finder tjenligt at pålægge os (se Mosiah 3:19). Og måske er der ikke noget bedre tidspunkt at bringe vores vilje i harmoni med Faderens, end når vi bygger vores familie på Kristi evangeliums grundvold.

Lykkens beskaffenhed

Det er let for os at underkaste os Guds vilje, når vi anskuer vore omgivelser i det rette perspektiv, fordi vi forstår eksistensen af vores evige liv. Man siger, at den græske filosof Sokrates standsede for at beundre de mange pragtfulde varer på markedspladsen. Han sagde: »Hvor er der mange ting, jeg kan undvære!«

I vores hast efter at finde lykken længes vi ofte efter ting, som er fuldstændig ubrugelige og sågar ødelæggende. Men i vores ønske om selvbeherskelse må vi investere vores tid i det, som er uundværligt for vores mål.

De, som følger Faderens råd, finder lykken. Kong Benjamin sagde: »Endvidere ønsker jeg, at I vil tænke på deres velsignede og lykkelige tilstand, der holder Guds bud. Thi se, de blev velsignet i alle ting, både timelige og åndelige, og dersom de holder trofast ud til enden, bliver de modtaget i himlen for at bo hos Gud i evigvarende salighed« (Mosiah 2:41).

Alt i Guds rige, eller i hans kirke, er bygget op på en sådan måde, at selv de svageste hellige kan følge Jesus Kristus. Vi kan i virkeligheden underkaste vores kød og vilje Gud vilje og få kraft til at blive Kristi sønner og døtre (se Mosiah 5:7).

For at kunne blive Kristi disciple må vi erindre det inspirerede budskab, som ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum fremførte, om at det eneste, som vi ejer, og som vi kan give vor Fader, er vores vilje.[1] Vor Frelsers forsoning og forløsning gør det muligt for os – selv i vores svaghed – at overvinde kødets modstand lidt efter lidt og linje for linje, indtil vi bliver ligesom han er. ■

NOTE

1. »Opslugt i Faderens vilje«, *Stjernen,* januar 1996, s. 23.

En million i Mexico

De mexicanske medlemmer når en milepæl i historien, og deres tro og eksempel påvirker flere og flere mennesker i deres land.

DON L. SEARLE
Kirkens tidsskrifter

I løbet af i år – hvis det da ikke allerede er sket – bliver Mexico det første land uden for USA, som når den betydningsfulde milepæl at have 1.000.000 sidste dages hellige.

Denne milepæl er udtryk for den måde, hvorpå Kirken har blomstret i Mexico og Central- og Sydamerika i de seneste år. Skønt man begyndte at forkynde evangeliet i Mexico for langt over 100 år siden (se »Vigtige begivenheder for Kirken i Mexico«, s. 42), begyndte Kirkens vækst først at accelerere i 1950'erne og 1960'erne. Da præsident Spencer W. Kimball blev Kirkens tolvte præsident i 1973, var der godt og vel 3,3 millioner medlemmer over hele verden. Nu er der flere medlemmer alene i Mexico og Central- og Sydamerika.

Mange medlemmer bærer vidnesbyrd om, at væksten er sket som opfyldelse af profeti eller som svar på de retfærdiges bønner. De udtrykker dyb taknemlighed for de velsignelser, som denne vækst har medført. Et eksempel: I årtier måtte medlemmerne i Mexico rejste til USA, når de ville i templet. De var begejstrede, da der blev indviet et tempel i Mexico City i 1983. I dag er der 12 templer, 20 missioner og 199 stave i Mexico.

Kirkens medlemmer er meget forskellige. Nogle er akademikere og bor i den kæmpestore Mexico City. Andre er landmænd og arbejdere og bor i afsidesliggende landsbyer. Det, som knytter dem sammen, er et vidnesbyrd om Jesus Kristus og et ønske om at tjene andre, sådan som han anviser. Det ville være umuligt i ord eller billeder at skildre fylden af de sidste dages helliges rige liv i Mexico, men ordene og billederne nedenfor giver et indblik i, hvordan nogle repræsentative medlemmer lever.

Mange bedsteforældre og forældre, som har været pionerer i Kirkens historie, har efterladt sig en åndelig arv for medlemmer som Isaiás Martínez fra Chalco Stav i Mexico, hans hustru Mariá, sønnen Isaí og datteren Jatsiri.

FOTO: FORFATTEREN, MEDMINDRE ANDET ER OPLYST

Ønskebrylluppet

Templet i Monterrey ligger iøjnefaldende på en bakke ud til en befærdet motorvej. Det er umuligt at køre forbi uden at lægge mærke til den pragtfulde bygning og omgivelserne. Første gang Roman og Norma Rodriguez kørte forbi templet, var der opstillet skilte om, at der var åbent hus. De følte sig draget af det, standsede og gik ind med deres børn.

De var oprindeligt blevet borgerligt viet efter loven og var nu efter 15 års ægteskab og tre børn i færd med at planlægge det storslåede kirkebryllup, de aldrig havde fået holdt. Men efter rundvisningen i templet i Monterrey følte de noget, de aldrig før havde følt. Der herskede en fred og glæde, som Roman ikke kunne forklare. Norma følte den

Ligesom statuen af Moroni øverst oppe på templet i Monterrey i Mexico er medlemmerne hastigt ved at blive fremtrædende personer i Mexico.

også. De blev enige om, at de måtte lære mere om den kirke, som havde bygget templet, så de skrev deres navne i gæstebogen og bad om at få besøg af missionærerne.

»Jeg husker dengang, vi var i færd med at arrangere det andet bryllup,« siger søster Rodriguez. »Jeg blev ved at spekulere på, om vi gjorde det rigtige. Jeg bad Herren om at hjælpe mig, og jeg følte, at mine bønner blev besvaret, da vi lærte om evigt ægteskab.«

Den 15. maj 2003, blot et år og otte dage efter dåben, vendte bror og søster Rodriguez og deres datter og to sønner tilbage til Herrens hus til det bryllup, de virkelig ønskede sig – deres besegling som familie. De er medlemmer af Santo Domingo Ward i San Nicolas Stav, hvor han er ældsternes kvorumspræsident, og hvor hun fører tilsyn med besøgsundervisningen. Deres børn – Vanessa på 14 år, Roman på 11 år og Omar på 9 år – holder af Primary, ungdomsprogrammerne og de andre aktiviteter, der afholdes i wardet.

Bror og søster Rodriguez fortæller om de åndelige oplevelser, som bekræfter deres kloge beslutning om at blive medlemmer af Kirken. Før i tiden jagede de livets almindeligheder,

PRÆSIDENT KIMBALLS DRØM

»Da jeg var i Mexico i 1946 ... havde jeg en drøm om jeres fremgang og udvikling ...

Jeg kunne se, hvordan I – i stedet for at arbejde for andre – fik overdraget lederansvar ...

Jeg så Lehis efterkommere som ingeniører og bygningshåndværkere ...

Jeg så mange af jeres sønner blive advokater og være med til at løse verdens problemer. Jeg så jeres landsmænd som ejere af industriforetagender og fabrikker ...

Jeg så læger såvel som advokater, som holdt øje med sundhedstilstanden blandt jeres landsmænd. Jeg så unge mexicanere, som blev store foredragsholdere, avisejere med indflydelse i den offentlige debat. Jeg så store kunstnere blandt jer ...

Jeg så Kirken vokse med raske skridt, og jeg så dem organiseret i menigheder og stave ... Jeg så Guds tempel og forventer, at det bliver fyldt med mænd og kvinder og unge mennesker ...

Se, det var min drøm. Måske var det et syn. Måske viste Herren mig, hvad dette storslåede folk ville udrette.«

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), i Conference Report, Mexico City Area Conference 1977, s. 31.

Til venstre: Amalia Estrada Catero fra Mexico City; nogle medlemmer af familien Noriega på deres gård i nærheden af Guadalajara; to ansatte fra Kirkens arbejdsformidling i Monterrey. Øverst: Nogle elever fra Kirkens Benemerito School i Mexico City stiller kørestole frem, som skal foræres til handikappede. Ovenfor: En klasse på missionærskolen i Mexico City.

siger bror Rodriguez. Nu ser de med virkelig dybde og åndeligt klarsyn. »Jeg føler, at vores liv begynder at hænge sammen,« siger han.

Som det var før

Sidste dages hellige pionerer fra forskellige egne af Mexico fortæller om lignende oplevelser: Mange års isolation, til tider forfølgelse, langsom vækst og i de senere år – i takt med at Kirkens medlemmer er blevet mere synlige i det mexicanske samfund – accept og respekt.

Francisco og Estela Magdaleno fra Las Aguilas Ward i Guadalajara Moctezuma Stav, blev døbt i midten af 1960'erne. I det område, hvor de bor, er man meget traditionel, hvad angår religion. I begyndelsen ville naboerne ikke have meget med dem eller deres tro at gøre. Familien Magdaleno fortsatte med at efterleve deres religion og forsøgte, så godt de kunne, at bevare et godt forhold til deres omgangskreds. De og deres tre børn har alle været på mission i Mexico. Familien Magdaleno har nu oplevet, at tiden er kommet, hvor naboerne søger råd hos dem vedrørende trosspørgsmål.

Sixta Maria Martinez fra Aeropuerto Ward i Mérida Centrale Stav var allerede 62 år, da hun blev døbt i 1974. Hun kom hurtigt til at elske at tjene i templet og foretog adskillige lange tempelture fra det sydlige Mexico til Mesa i Arizona i USA. Hun glædede sig senere over at få lejlighed til at tage i templet i Salt Lake City. Gennem årene har søster Martinez udført tempelordinancer for sin egen slægt fem generationer tilbage. Hun har oplevet at se templet blive bygget blot nogle få kilometer fra Merida. Som 92-årig prøver hun stadig komme der en gang om ugen. »Det er min glæde. Det er mit liv,« siger hun.

Amalia Estrada Catero fra Narvarte Ward i Ermita Stav i Mexico City er vokset op som medlem af Kirken. Hendes bedsteforældre blev medlemmer sidst i 1880'erne. Men i sin ungdom var hun og hendes familie de eneste medlemmer i deres lille by. Søster Estrada kunne først blive fuldt aktiv i Kirken, da hun flyttede til Mexico City i 1956, da hun var midt i 30'erne. Første gang hun var i templet var på en tur til Mesa i 1963. Nu tager hun til det nærliggende tempel i Mexico City, så ofte som det lader sig gøre. Søster Estrada er uddannet som lærer og har undervist i alle Kirkens hjælpeorganisationer og har været hjælpeforeningspræsidentinde. Da hun som yngre boede i den lille by, følte hun sig presset til at følge den fremherskende tro. Nu har hun også oplevet, at naboerne spørger hende om, hvordan man kan leve et bedre liv. Som en ung mand i nabolaget sagde det, efter at have talt med hende: »Jeg har talt med læreren.«

Styrk stavene

»Jeg nævnte for nylig for min mand, hvor velsignede vore børn er,« siger Maria Hernandez de Martinez fra Huitzilzingo Ward i Chalco Stav. Som en, der har konverteret, er hun taknemlig for sin tempelbesegling og alle de velsignelser, evangeliet bringer hendes familie.

Hendes mand, Isaias Martinez, siger: »Hver gang jeg ser på billederne af mine bedsteforældre, fyldes jeg af taknemlighed over det, de har udrettet som medlemmer af Kirken.« De blev døbt i 1940'erne. Hans farfar og far har begge virket som lokale præstedømmeledere. Bror Martinez blev kaldet til biskop som 25-årig og er nu stavssekretær.

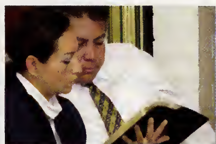
Bror Martínez er elektroniktekniker, og hans hustru er uddannet som lærer. På en måde repræsenterer de det, som er lykkedes for medlemmerne, fordi deres bedsteforældre og forældre kæmpede for at give deres børn en uddannelse, siger han. Som følge heraf er mange medlemmer blandt den nuværende generation af kirkeledere i Mexico synlige symboler i deres lokalsamfund på personlig udvikling ved at følge evangeliske principper.

Armando og Claudia Galindez fra Estrella Ward i Churubusco Stav i Mexico City er eksempler på dette. Han er advokat og ejer også sin egen virksomhed, hvor han tilbyder virksomheder kurser for deres ansatte. Søster Galindez er uddannet inden for turistbranchen og arbejder sammen med ham på hans kontor. Bror Galindez har succes i Mexico og modstår fristelsen til at søge større velstand mod nord. Selv om han måske kunne starte virksomhed i USA, vælger han at blive i Mexico og være med til at opbygge Kirken. Han siger, at han vil være med til at opfylde præsident Spencer W. Kimballs drøm om de mexicanske medlemmers rolle i det mexicanske samfund (se »Præsident Kimballs drøm«, s. 36).

Armando og Claudia satte – selv inden de blev gift – evangeliske mål for sig selv og deres familie. Bror Galindez benytter en række evangeliske principper i den undervisning, han tilbyder, blandt andet dette: »Det eneste, vi behøver at gøre for at hæve os fra det ordinære til det ekstraordinære, er at forstå hvem vi er.«

Som i andre dele af verden er der medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Mexico, som falder fra nogle uger eller år efter dåben, og som aldrig kommer tilbage. Men de præstedømmeledere, som har fulgt præsident Gordon B. Hinckleys råd – har sørget for, at alle medlemmer har en ven, et ansvar i Kirken og får åndelig næring gennem Guds ord – siger, at det er meget effektivt, når man vil nå ud til de mange, som ikke nyder velsignelserne ved fuld aktivitet og bringe dem tilbage. Og nogle medlemmer kommer selv tilbage, når en åndelig hvisken eller tilskyndelse erindrer dem om, hvor meget evangeliet har at tilbyde. Yolanda Elsie Diaz de Vega fra Jardines Ward i Guadalajara Reforma Stav husker, at hun blev længe oppe for at studere evangeliet sammen med sin mand, efter at de var blevet døbt i

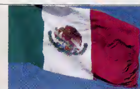

***Til venstre:* Carlos og Iliana Moreira fra Monterrey ses her sammen med deres lille søn, Carlos; et nadvermøde i Guadalajara begynder; nogle medlemmer af en søndagsskoleklasse i Mexico City. *Ovenfor:* Familien Mario Martínez fra Monterrey.**

1979. »Det var, som om vi hungrede efter skrifterne.« Men efter syv måneder som medlem af Kirken, følte hun, at hun blev uretmæssigt kritiseret af et ældre medlem, og at hun ikke kunne komme til det næste møde. I fire år kom familien Vega ikke i kirke – indtil tankerne om de velsignelser, familien gik glip af, førte dem tilbage.

Familien Vega har nu været aktive i mange år og været en styrke for deres familie, deres ward og deres naboer. »Det har været en stor velsignelse at lære, hvordan vi kunne forbedre vores ægteskab og tjene andre,« siger bror Vega. Evangeliet har »ændret vores tankegang og vores livsførelse.« Deres børn er gennem deres opvækst blevet undervist i evangeliet og har efterlevet det, og nu nyder deres børnebørn de samme åndelige velsignelser ved at være aktive i Kirken. »Jeg er stolt af vore børn, for vi har aldrig været bekymrede over,

TIL HØJRE: HISTORISKE FOTOGRAFIER ER UDLÅNT AF EL MUSEO DE HISTORIA DEL MORMONISMO EN MÉXICO, A. C.

Mexicanske rødder

Så tidligt som i midten af 1870'erne sendte præsident Brigham Young udsendinge til Mexico for at finde steder at kolonisere – både som tilflugt fra forfølgelse i USA såvel som afsæt for evangeliets forkyndelse i Latinamerika. Kirkens første kolonister ankom i 1885, og med tiden blev der grundlagt syv kolonier langs floden Casas Grandes i det nordlige Chihuahua og yderligere to ud til floden Bavispe i det nordlige Sonora.

Trods strabadserne ved at være pioner i ørkenen trivedes kolonierne i fred i nogle år. I 1895 blev den første stav i Mexico organiseret i Colonia Juarez. De engelsktalende nybyggere blev fordrevet fra Mexico under den revolution, som begyndte i 1910, men nogle vendte senere tilbage for at genvinde deres hjem og jord. De fleste kolonier forfaldt, men Colonia Dublan og Colonia Juarez i det nordlige Chihuahua er stadig hjemsted for mange efterkommere af de første kolonister.

Mange navne på de engelsktalende kolonister er velkendte i Kirkens historie: Bowman, Brown, Call, Eyring, Hatch, Ivins, Romney, Smith, Taylor, Turley og andre. Præsident Marion G. Romney (1897-1988), som var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, var født der. Ligeså var søskendeparret Camilla og Henry Eyring, henholdsvis hustru til præsident Spencer W. Kimball og far til ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum. Disse to nybyggere gjorde et stort arbejde for at rodfæste evangeliet, og i vore dage er efterkommerne af de engelsktalende

pionerer i undertal i forhold til de lokale medlemmer af mexicansk afstamning.

Colonia Juarez er nu hjemsted for et af Kirkens templer i Mexico. Templet blev indviet i 1999.

***Ovenfor:* Nogle medlemmer sludrer sammen til wardssammenkomst i Merida. *Til højre:* Templet i Merida.**

at folk vidste, at vi er medlemmer af Kirken,« siger søster Vega. Deres fire børn svarer, at de lever, som de gør, takket været deres forældres eksempel.

Velsignelserne tilbydes andre

Elleveårige Samuel Briones fra Primavera Ward i Guadalajara Moctezuma Stav var med til at gøre sin skolelærer interesseret i evangeliet ved at invitere hende til åbenthusarrangementet forud for indvielsen af templet i Guadalajara. Efter at have besøgt templet begyndte hun at mødes med missionærerne. Den mand, som underviste Samuel og hans tolvårige bror, José Julio, i karate, blev interesseret i evangeliet som følge af kontakten med de to drenge, og han blev døbt og virker nu som stavssekretær.

»Mange søger sandheden uden at vide, hvor de kan finde den,« siger drengenes far, som også hedder José Julio. Det er let at fortælle andre om, hvad vi tror på, hvis vi som medlemmer er tilstrækkeligt lydhøre over for Helligånden til at kende deres behov, siger bror Briones. Hans hustru, Josefina, har erfaret, at de frø, vi sår, måske er længe om at spire, men derefter går det hurtigt. Hun havde fortalt et ægtepar, som virkede som om, de var parate til at lytte, om sin tro, men de afslog hendes invitation til at komme til Kirkens møder, fordi det greb ind i deres kalender. Da det endelig lykkedes dem at tage med hende, var selv hun overrasket over, hvor villigt og hurtigt de tog imod evangeliet.

Mauro Gil fra Merida, der virkede som præsident for Torreon-missionen fra 1999 til 2002 siger, at medlemmernes eksempel sandsynligvis er det, som har størst betydning for, hvordan missionærerne bliver modtaget. Med et tilbageblik på den betydning, eksemplariske medlemmer har haft, siger han: »Jeg tror, evangeliet vil gøre Mexico til et bedre land.« Han har været vidne til den stadige fremgang, som medlemmerne på Yucatánhalvøen har oplevet gennem de sidste 20 år – ikke kun åndeligt, men også timeligt, fordi de har adlydt evangeliets principper, herunder tiendeloven.

Templerne i Mexico, siger han, er blot et af de synlige symboler på, hvordan medlemmerne trives og udvikler sig. »De bliver til velsignelse for andre mennesker. De bliver til velsignelse for vore børn.«

Tempeleffekten

De medlemmer, som husker dengang, de tog på ugelange ture til templet i Mesa i Arizona, glæder sig over, at de nu har et tempel, som kun ligger en dagsrejse fra næsten et hvilket som helst punkt i deres land. På en typisk lørdag holder der på parkeringspladserne uden for templerne i Mexico adskillige busser, som bringer medlemmer ind fra yderområderne.

Nogle glæder sig over bare at kunne være med til at gøre rent i Herrens hus. I Guadalajara hilser Alfredo Gómez, som er andenrådgiver i tempelpræsidentskabet, på et medlem, som tager af sted efter at have gjort rent i templet. Præsident Gómez spørger, om manden er træt. Ja, svarer manden. Men det er en dejlig form for træthed, og han tager styrket derfra.

»Værdien af templet for medlemmerne her kan ikke gøres op,« siger præsident Gómez. Nogle fra yderområderne giver endda afkald på nødvendigheder som f.eks. mad, for at kunne betale for turen. »Medlemmerne ved, at det er *deres* tempel. De har gjort det til deres ved at komme her for at udføre ordinancer – eller blot for at gøre rent.«

De lokale ledere opmuntrer og støtter dem i dette arbejde, forklarer han. »Hvis jeg må udtrykke det på denne måde: Præsident Hinckleys plan var at få templerne ud til medlemmerne og derpå at få medlemmerne ind i templerne.«

Over hele Mexico er medlemmerne kommet til at holde af tempeltjeneste og af de velsignelser, som de nyder derigennem. Fra Matamoros og Ciudad Victoria til Mazatlan og Guaymas, fra Puebla og Campeche til Acapulco er der medlemmer, som jubler over de velsignelser, de modtager i kraft af templerne, som nu ligger inden for rækkevidde af, hvor de bor.

I Monterrey var der stor modstand mod, at der skulle bygges et tempel. Og dog er der medlemmer, som kan

Vigtige begivenheder for Kirken i Mexico

Kirken i San Pedro Martir blev indviet i 1938.

Juli 1847: Sidste dages hellige pionerer, anført af præsident Brigham Young, ankommer til Salt Lake Valley, som er en del af det mexicanske territorium.

1874: Præsident Brigham Young kalder Daniel W. Jones til at oversætte Mormons Bog til spansk, men bror Jones behersker ikke sproget. Spanieren Melitn G. Trejo kommer til Salt Lake City, og med hans hjælp udgives uddrag af Mormons Bog.

6. januar 1875: Kirkens første missionærer kommer til Mexico.

1876: Det andet missionærfremstød begynder – i staten Sonora. De første medlemmer bliver døbt.

15. november 1879: Kirkens første missionærer kommer til hovedstaden: Ældste Moses Thatcher fra De Tolv Apostles Kvorum, Melitón G. Trejo og James Z. Stewart.

November 1879: Den første gren organiseres i Mexico med Plotino Rhodakanaty som præsident.

25. januar 1880: Mexico indvies for første gang til missionering af ældste Thatcher på et hotelværelse i Mexico City.

6. april 1881: På Popocatepetl indvier ældste Thatcher igen Mexico til evangeliets forkyndelse og grundlæggelse af bosættelser. Otte andre fulgte ham op på vulkanskråningen til den første kirkekonference i Mexico.

1885: De engelsktalende sidste dages hellige indleder det første forsøg på at grundlægge kolonier i Mexico. Med tiden grundlægges syv kolonier i Chihuahua og to i Sonora.

1886: Meliton G. Trejo og James Z. Stewart færdiggør den spanske oversættelse af hele Mormons Bog, og den udgives.

Medio 1889: Al missionering i Mexico indstilles midlertidigt på grund af Kirkens forfølgelse i Utah.

9. december 1895: Juarez Stav organiseres i Kirkens kolonier i Chihuahua med Anthony W. Ivins (som senere blev medlem af De Tolv Apostles Kvorum) som præsident.

8. juni 1901: Den Mexicanske Mission genåbnes.

September 1907: Rey Lucero Pratt (som senere blev medlem af De Halvfjerds) kaldes til at præsidere over Den Mexicanske Mission. Hans embedsperiode varer 24 år. Mellem 1901 og 1910 udvides Den Mexicanske Mission, så den omfatter staterne Mexico, Hidalgo, Morelos og Mexico City.

29. august 1913: Den mexicanske revolution, som begyndte i 1910, tvinger præsident Pratt og hans missionærer til at forlade Mexico, hvilket lukker missionen. Revolutionen forårsager store lidelser blandt medlemmerne. Nogle bliver dræbt. Rafael Monroy og Vicente Morales, som blev henrettet i 1915, blev blandt medlemmerne kendt som martyrer for deres tro. Krigen får medlemmerne til at forlade kolonierne.

1922: Missionærer fra USA vender tilbage til Mexico.

1937: Den Mexicanske Mission begynder at udgive bladet *In Yaotlapiyoui,* forløberen for *Liahona.*

1960: Kirken opretter et skolesystem i Mexico. Benemerito de las Americas, en forberedelsesskole, som blev grundlagt i Mexico City i 1964, er blevet kendt for sine dygtige elever.

3. december 1961: Den første stav blandt hellige, som hovedsaglig er af mexicansk afstamning, dannes i Mexico City. Det er den første spansktalende stav i Kirken.

1967: Mexico City Stav deles, og Mexico City Nordre Stav organiseres med Agricol Lozano Herrera som præsident – den første stavspræsident af mexicansk afstamning.

1972: Medlemstallet i Mexico når 100.000.

2. december 1983: Templet og besøgscenteret i Mexico City indvies.

25. juli 1989: Med oprettelsen af Tecalco Stav bliver Mexico det første land uden for USA, som når op på 100 stave. Medlemstallet i Mexico skønnes at være over en halv million.

11. december 1994: Under et besøg opretter præsident Howard W. Hunter Kirkens stav nummer 2000, Mexico City Contreras Stav.

2004: Med 2 administrative områder, 12 templer, 20 missioner og næsten 200 stave når medlemstallet i Mexico op på 1.000.000.

Bragt med tilladelse af El Museo de Historia del Mormonismo en Mexico, A. C.

vidne om, at de havde set det i drømme og vidste, at det ville blive bygget der, siger tempelpræsident Eran A. Call, som var medlem af De Halvfjerds fra 1997 til 2000. Her omtaler medlemmerne også templet som *vores* tempel. Der er ingen missionærer, som tjener i det, siger præsident Call. Alle tempeltjenere er lokale medlemmer. Mange i tempeldistriktet har fanget ånden i arbejdet. For ikke så længe siden kom der en gruppe fra en stav, som medbragte 3000 navne på afdøde personer, som de ville udføre tempelordinancer for.

Et håb for evigheden

Den første kirke, som Kirken byggede i Merida, havde stor betydning for de medlemmer, som var med til at bygge den og – som det var reglen dengang – betale for den, husker Saidy Castillo de Gaona fra Zacil-Ha Første Ward i Merida Stav. »Vi medlemmer betalte vores halvdel med vores arbejdskraft – lutter hårdt slid,« fortæller hun. Den unge Saidy lærte at betjene murstensmaskinen, mens hun deltog i byggeriet. Og det var der, hun traf sin tilkommende mand, Noé, en byggemissionær, som hjalp til med at opføre bygningen.

***Ovenfor:* Manuel García fra Guadalajara står med et hæfte fra en stavskonference, der blev holdt i 1968; Carlitos, Carlos og Aracelly Burgos fra Merida. *Til højre:* Søstrene María Teresa Solís de Hercila og María Anastacia Solís fra Merida.**

»Da de rev bygningen ned, rørte det mig dybt,« fortsætter Saidy. »Men det vigtigste var, at man byggede noget, som havde større værdi.« Nu ligger templet i Merida på stedet.

Som teenager havde Saidy set sig selv i en drøm i et tempel i Merida. »Jeg vidste, at der ville komme et tempel. Jeg bad Herren om at lade mig leve længe nok til, at jeg fik det at se.«

Hun og hendes mand blev viet for over 35 år siden. De blev beseglet i templet i Mexico City, kort efter at det var blevet indviet. Gennem årene har de støttet Kirken trofast i en lang række forskellige præstedømme- og hjælpeorganisationskaldelser. Da templet i Merida blev indviet i år 2000, var Saidy og Noé også parate til at tjene der. De var de to første tempeltjenere, som blev indsat.

Han tjente i templet den dag, han pludselig døde i slutningen af 2002. Saidy siger, at det alene var hendes kundskab om det evige ægteskab, som satte hende i stand til at leve med tabet efter hendes mand. »Hvis det ikke havde været for evangeliet, ville jeg have lagt mig til at dø, tror jeg. Kundskaben om evangeliet giver mig styrke til at leve videre. Evangeliet er mit et og alt. Det betød også alt for min mand.«

Ved endnu engang at tjene i evangeliet fandt hun styrke til at lindre smerten efter tabet. Ud over at tjene i templet fandt hun fred for sjælen ved at hengive sig til sine fem børn og børnebørn og ved at tjene i sine kirkekaldelser. »Jeg føler, at jeg er mest lykkelig, når jeg arbejder,« forklarer hun.

Det kan meget vel gælde for alle medlemmer i Mexico. De, som virker mest lykkelige, er dem, som gør en indsats for at tjene andre og udbrede evangeliet. Uden måske egentlig at tænke over det bidrager de dag for dag til at opfylde præsident Kimballs drøm om en levende, voksende medlemsskare i Mexico. ■

Mit barn drukner!

Hirofumi Nakatsuka

Vores søndagsskolelærer spurgte en dag, om der var nogen af os hjemvendte missionærer i klassen, som ville fortælle en beretning om de strabadser, vi havde været ude for på vores mission. Jeg havde ikke selv været ude for nogen særlige strabadser på min mission, så jeg besluttede, at jeg ville fortælle om en af mine seniorkammerater, en hårdtarbejdende zoneleder.

Min kammerat havde slidt hul i sine sko, og som følge af de mange timer, vi tilbragte med at kontakte folk på gaden, havde han fået mange vabler på foden. En dag måtte vi tage tidligt hjem til frokost, så han kunne skifte sko. Da vi tog hjemmefra efter frokost den dag, gik jeg ud fra, at vi skulle gå ud til et nærliggende område på grund vablerne på hans fod. Men i stedet

Da vi endelig så noget, der flød oven på vandet, sprang min kammerat i.

følte min kammerat sig tilskyndet til at banke på døre i et fjerntliggende område.

Mens vi gik langs en flodbred, kom en kvinde og flere børn løbende imod os. Kvinden skreg: »Hjælp! Mit barn drukner!« Han var faldet i floden, og de kunne ikke finde ham, fordi vandet var så mudret. Vi kiggede ud over floden et par minutter og fik endelig øje på noget, som flød på vandet. Min kammerat sprang ud i det beskidte vand, greb fat i barnet og fik reddet det i land. Barnets læber havde mistet deres farve, det trak ikke vejret og var tilsyneladende dødt.

Vore forsøg på at genoplive barnet hjalp ikke noget. Da ambulancefolkene endelig ankom og forsøgte at genoplive ham, kastede barnet til sidst noget vand op og begyndte atter at trække vejret. På dette tidspunkt havde der samlet sig en masse mennesker, og da de så ham trække vejret, fik de tårer i øjnene.

Denne oplevelse lærte mig noget meget vigtigt. Herren lærte mig, at missionærerne gør det samme for et menneskes ånd, som min kammerat fysisk havde gjort for denne dreng. Det var vores kald at frelse mennesker åndeligt.

Da jeg var færdig med at fortælle denne beretning i søndagsskoleklassen, spurgte en elev, som for nyligt var vendt hjem fra sin mission, mig, hvor jeg havde tjent.

»I Sapporo-mission i Japan,« svarede jeg.

»Var det i Asahikawa, at du hjalp dette barn?« spurgte han.

»Ja,« svarede jeg.

Så sagde han: »Barnet i din beretning blev døbt af min kammerat. En uge efter dåben blev jeg forflyttet til Asahikawa, hvor jeg mødte ham. Han nævnte, at en missionær havde reddet ham fra at drukne i en flod.«

Herrens veje er uransaglige. Det var ikke kun en tilfældighed, at min kammerat følte sig inspireret til at arbejde i et fjerntliggende område den eftermiddag trods vanskeligheden ved at gå, eller at vi gik langs floden i det rette øjeblik.

Nu ønsker den unge mand, som blev reddet, at være missionær ligesom ham, der reddede ham. Jeg troede, at jeg havde afsluttet min mission for 14 år siden, men når denne unge mand tager på mission, fortsætter min mission i en vis forstand. ■

Hirofumi Nakatsuka er medlem af Yonago Ward i Okayama Stav i Japan.

Et bord magen til

Son Quang Le, fortalt til Beth Ellis Le

Fem medlemmer af min store familie og jeg var flygtet fra Vietnam blot tre dage før, Saigon blev indtaget i 1975, og boede nu i en lille beboelsesvogn i Provo i Utah. Vi havde kun fået lov til at medbringe en lille taske på flyveturen, og som flygtninge var vi så småt ved at lære engelsk. Nogle af mine søstre havde tilsluttet sig Kirken i Vietnam, og selv var jeg nyomvendt. Nu tog menighedens medlemmer sig af vore mange behov, og det fast sammentømrede lokalsamfund forenede kræfterne for, at vi nyankomne skulle føle os godt tilpas.

Som medlem af præsternes kvorum blev jeg bedt om at danne hjemmelærerpar med bror Johnson, som boede i nærheden med sin store familie. En dag lagde bror Johnson mærke til, at vores familie ikke havde noget spisebord. Næste dag kom han med et underligt, men meget praktisk bord, som passede fint ved væggen over for køkkenvasken og -bordet. Jeg siger underligt, fordi to af bordbenene matchede bordpladen, mens de to andre ikke gjorde. Der sad også flere små trætappe, som stak ud langs siden af den slidte bordplade.

Inden længe brugte vi daglig dette enestående bord, når vi skulle lave mad eller spise et hurtigt måltid. Vi spiste stadig vore familiemåltider siddende på gulvet – med maden, fadene og spisepindene lagt ud på en dug efter rigtig vietnamesisk skik.

En aften stod jeg i bror Johnsons entre, mens jeg ventede på ham, inden vi skulle ud som hjemmelærere. I køkkenet ved siden af – jeg blev helt overrasket, da jeg fik øje på det – stod der et bord, som praktisk talt var magen til det, som de havde foræret min familie. Den eneste forskel var, at hvor vores bord havde tappe, havde familien Johnsons bord huller! Da gik det op for mig, at denne kærlige mand havde set vores nød og havde savet sit køkkenbord over og havde lavet to nye ben til hver halvdel.

Det var indlysende, at der ikke var plads til hele familien Johnson rundt

ILLUSTRATION: ROBERT A. MCKAY

om det lille møbel – de kunne sikkert dårligt nok sidde rundt om det, da det var helt. Jeg kunne forestille mig, at familien Johnson måske havde lært at indtage deres familiemåltider på gulvet, ligesom vi gjorde, efter rigtig vietnamesisk skik.

Gennem hele livet har denne venlige gestus været mig en stærk påmindelse om ægte offervilje. ■

Son Quang Le og Beth Ellis Le er medlemmer af Park Glen Ward i Hurst Stav i Texas.

Hun var mit svar

Dori Wright

En overskyet dag for flere år siden ringede min veninde og spurgte, om jeg ville tage med hende i templet i Jordan River i Utah. Jeg vidste ikke rigtig, om jeg havde lyst til at tage nogen steder, for jeg følte mig nedtrykt over nogle verdslige bekymringer. Jeg havde ikke meget selvværd og følte heller ikke, at mit ward havde brug for mig.

Men efter nogen tøven tog jeg imod min venindes invitation med en bøn i hjertet om, at hvis jeg ville tage af sted og tjene Herren, ville han hjælpe mig til at finde fred i sindet og et svar på mine bønner.

I templet nød jeg sessionen, men følte ikke noget sikkert svar på min bøn om hjælp. Da jeg havde klædt om og sad og ventede på min veninde, stødte en kvinde i en kørestol ind i mig. Da jeg bøjede mig ned for at gnide mig på benet, hørte jeg hende sige: »Åh, det må du meget undskylde. Tilgiv mig.« Hun rørte blidt mit hoved. »Er du kommet noget til, kære søster?«

Jeg så op i et ansigt, der som en engels udstrålede ren kærlighed. Hun så mig ind i øjnene, trykkede mig i hånden og sagde: »Denne kirke har brug for dig, og der er så mange, som har brug for din kærlighed. Hvis du vil være noget for andre, så vil andre også være noget for dig. Der er brug for dig i Herrens rige. Du er ønsket og elsket.«

Tårerne vældede frem i øjnene på mig, og jeg græd i par minutter, mens hun holdt mit hoved ind til sig. Da jeg havde fattet mig, tørrede jeg glædestårerne bort og svarede: »Du har besvaret min bøn.«

Det gik op for mig, at jeg talte med Camilla Eyring Kimball, hvis mand, præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), havde sagt: »Gud lægger virkelig mærke til os, og han våger over os. Men det er sædvanligvis ved hjælp af et andet menneske, at han tilgodeser vore behov« (»Et liv i overflod«, *Den danske Stjerne,* juni 1979, s. 3).

Da fandt jeg styrke til at tage hjem med glæde og til at vise kærlighed fra da af. Jeg skal aldrig glemme, hvordan jeg fandt fred og fik et svar på min bøn på en uventet måde på denne herlige dag i Herrens hus. ■

Dori Wright er medlem af Lakeview Ward i Tooele Østre Stav i Utah.

Hun så mig ind i øjnene, trykkede mig i hånden og sagde: »Denne kirke har brug for dig.«

Vidste du det?

Pionertiden

Fra den 22. til den 24. juli 1847 kom Kirkens første pionerer ind i Salt Lake Valley. De søgte et land, hvor de kunne være fri for forfølgelse, og hvor de kunne tilbede Gud. Disse pionerer opbyggede Kirken i det vestlige Amerika, og evangeliet er siden da blevet udbredt til mange af jordens folkeslag. Her følger nogle forslag til, hvordan du kan mindes de ofre, som pionererne måtte yde, og lære mere om dem i denne måned:

- Hvis du har forfædre, som var pionerer, kan du læse deres dagbøger og beretninger. Deres liv rummer mange erfaringer, som vi kan lære af i vore dage.
- Lær noget om de første medlemmer, som blev døbt i dit land eller i din familie. De er også pionerer.
- Lær en salme udenad – en salme, som hylder pionererne eller genoprettelsen.
- Undersøg, hvad du kan gøre for at blive mere selvforsynende. Du kan prøve at dyrke dine egne frugter og grøntsager, lære at sy eller øve dig på at yde førstehjælp.
- Du og andre unge kan som gruppe tilbyde jeres hjælp til at rengøre et sted af lokalhistorisk interesse som et af målene i Pligt mod Gud eller Personlig fremgang.
- Begynd i dag at skrive regelmæssigt i din dagbog, så dine efterkommere kan lære om dit liv og din tro på Gud.

Forslag til ledere

Som rådgiver i et klasse- eller kvorumspræsidentskab kan du gøre meget for at støtte din præsident eller præsidentinde, dine ledere i Unge Mænd eller Unge Piger og dine præstedømmeledere. Vær opmærksom på, hvordan du kan aflaste dem ved blandt andet at stille dig til rådighed, når der uddeles opgaver, eller blot at komme til møderne til tiden.

Da israelitterne blev angrebet af Amalek og hans folk, fik Israel kun overtaget, når Moses løftede hænderne. Men Moses blev træt. Han lod hænderne synke, og Amaleks mænd begyndte at få overtaget.

»De tog … en sten og anbragte den under ham. Han satte sig på den, og Aron og Hur støttede hans hænder fra hver sin side, så hans arme blev holdt oppe, til solen gik ned« (2 Mos 17:12).

Israelitterne kunne vinde slaget ved Herrens kraft, fordi Moses' rådgivere opretholdt ham. Som rådgiver kan du følge deres gode eksempel.

BAGGRUNDSFOTO: MARTY MAYO; *ARON OG HUR HOLDER MOSES' ARME OPPE*, KUNSTNER UKENDT; *I EMIGRATION CANYON – 24. JULI 1847*: VALOY A. EATON

Skrifterne og *Liahona* opfylder åndelige behov

Jeg er 19 år og blev døbt for fire år siden. Jeg er taknemlig for, at jeg er medlem af denne sande kirke. Jeg har fået mange velsignelser ved at læse i skrifterne og Kirkens blade. Jeg er så taknemlig for at få *Liahona*. Mit vidnesbyrd styrkes, når jeg læser i *Liahona*, og jeg får større viden om Kirken i forskellige dele af verden. Jeg elsker mine skrifter og *Liahona*, fordi de opfylder mine åndelige behov.

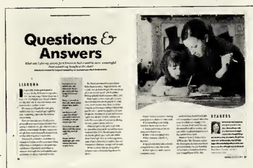
Emelyn M. Quinit,
Rosario Ward,
Agoo Stav på Filippinerne

***Liahona* bringer trøst og glæde**

De, som læser og grunder over det, de læser i *Liahona*, finder trøst og glæde. I hverdagen står vi ofte over for vanskeligheder, men Gud opfylder vore behov ved hjælp af vores profet og andre kirkeledere.

Jeg syntes rigtig godt om martsnummeret af *Liahona* fra 2003. Dets budskaber har været til stor støtte for mig. Hvis vi adlyder disse principper og anvender dem, kan vi forbedre vores liv og modtage rige velsignelser.

Saskia Carra Pierre-Louis,
Centrale Ward,
Port-au-Prince Stav på Haiti

Godt og nyttigt

Hver gang *Liahona* kommer ind ad døren, bliver jeg glad, for det rummer gode og nyttige principper. De artikler, som jeg holder mest af at læse, er Spørgsmål og svar, Budskab fra Det Første Præsidentskab og Kirkenyt. Jeg er meget taknemlig, fordi Kirken er blevet genoprettet og for at være medlem.

Geruza Silva dos Santos,
Expedicionarios Ward,
Fortaleza Montese Stav i Brasilien

Fast besluttet på at tjene

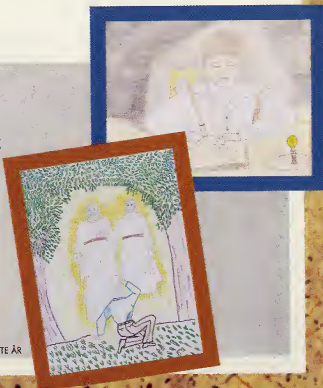
Da jeg så omslaget på *Liahona* fra oktober 2001, besluttede jeg at tage på mission. Det var et særligt missionærnummer, og mens jeg forberedte mig åndeligt og fysisk, fandt jeg, at *Liahona* rummede alt, hvad jeg behøvede at vide om en mission.

Jeg elsker at læse bladet fra ende til anden, især Sidste dages hellige røster. Disse oplevelser styrker mit vidnesbyrd.

Ældste David Avalos Banda,
Veracruz-missionen i Mexico

Vi efterspørger børnekunst

Liahona er interesseret i børnekunst, som skildrer profeten Joseph Smith og begivenheder fra hans liv. Hvis du er mellem 3 og 12 år og kunne tænke dig at bidrage, så send din tegning eller dit maleri til Children's Art, *Liahona,* Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA eller e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org.** Oplys dit fulde navn, alder, adresse, ward og stav (eller gren og distrikt) samt en kort beskrivelse af dit kunstværk.

TEGNINGER UDFØRT AF SAMI SAN JUAN RAMBAO PÅ OTTE ÅR OG ADRIAN C. VEGA FRANCO OGSÅ PÅ OTTE ÅR

***Sweetwater krydses:* David Koch**

I 1856 skrev J.D.T. McAllister en munter sang til håndkærrepionererne: »Kom, nogle må skubbe frem, / og andre de må trække dem, / Hold ud og gi' en hånd / til vi til dalen når« (Børnenes Sangbog, *s. 136). Her krydser pionererne floden Sweetwater.*

På forsiden: Et primarybarn i Guadalajara i Mexico deltager i en aktivitet om bøn. Øverst til venstre: Familien José Ramos fra Guadalajara. Øverst til højre: Den historiske kirke i San Pedro Martir i Mexico City. Ovenfor: Besøgscentret (i forgrunden) og templet i Mexico City. Til højre: Den nye kirke i Madero i Merida Centrale Stav i Mexico. Se »En million i Mexico,« s. 34.

DANISH
4 02249 87110 4